EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı **Sayı: 258, Temmuz 2009**

Bahar döneminin kazanımları

Bu yılın bahar sürecini kapitalizmin küresel krizinin derinleştiği koşullarda karşıladık. Yerel seçimlerin de aynı dönemle çakışması politik atmosferi güçlendirdi. Bu iki olgu, işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci siyasal faaliyete daha fazla ilgi göstermelerini sağladı.

1 Mayıs'ta Taksim alanının kazanılmasıyla taçlanan bahar dönemini genel hatlarıyla tamamlamış bulunuyoruz.

Fakat bahar döneminin geride kalması, sınıflar mücadelesinde bir durulma olacağı anlamına gelmiyor. Tersine, kapitalizmin küresel krizinin yayılarak devam ettiği, yıkıcı sonuçlarının işçi sınıfı ve emekçilerin saflarında derinden hissedildiği bir süreçte, sınıf çatışmaları daha da sertleşecektir. Sınıf çatışmalarındaki sertleşme eğilimi, devrimci sınıf çalışmasının önemini arttırırken, bu çalışmanın devrimci sınıf hareketinin geliştirilmesine sunacağı katkının önemini hayati hale getirmektedir.

Dönemi berrak bir bilinç, tok bir iddia ile karşılamanın önemi

Komünistler döneme berrak bir bilincin ürünü olan taktik politika ve tok bir devrimci iddia ile başladılar. Aylara yayılan sistemli, yaygın ve etkili bir faaliyet örgütleyerek iddialarına uygun bir pratik sergilediler.

Kriz sürecine eşlik eden bahar dönemi ile yerel seçim çalışmasını, krizin yıkıcı sonuçlarına karşı mücadeleyi güçlendirecek tarzda planlayan komünistler, dönem boyunca, kokuşmuş sermaye düzenini hedef aldılar. Özellikle seçimler sürecinde liberal-reformist sol ile onun kuyruğuna takılan ve devrimci-demokratlıktan liberal-demokratlığa doğru yol alan çevrelerin düzen kurumları hakkında sahte hayaller yaydığı bir dönemde, komünistlerin sergilediği ilkeli duruşun apayrı bir önemi olmuştur.

Bu koşullarda devrimci seçim faaliyeti yürüten komünistler, işçi sınıfı ile emekçilere seçimlerden ve düzenin temsili kurumlarından medet umanın değil, temel hak ve özgürlükler için devrimci sınıf mücadelesinin tek çıkış yolu olduğunu anlattılar. Sorunların kalıcı çözümünün ve kazanımların güvence altına alınmasının kapitalizmin egemenliği altında mümkün olmadığını dile getiren komünistler, gerçek kurtuluşun bu sömürü ve kölelik düzenini yıkmaktan geçtiğini vurguladılar.

Aday pazarlıkları etrafında dönen ilkeden yoksun reformist platformla oyalanan çevreler, seçim sürecinde etkili bir siyasal faaliyet yürütmekten geri dururken, liberal-reformistlerin çekim alanına kapılmayan az sayıda akım ise, seçim sürecini atalet içinde izlediler.

Biri kafa karışıklığının, diğeri reformizme yönelimin ürünü olan bu iki tutumu benimseyen güçlerin tercihi, bahar döneminin toplam faaliyetini olumsuz etkilemiş, bu faaliyetin zayıf geçmesine

yolaçan önemli etkenlerden biri olmuştur.

Döneme devrim ve sosyalizm bayrağını dalgalandıran taktik-politikalarıyla hazırlanan komünistler ise, geçmişi aşan bir yaygınlıkta faaliyet yürüttüler. Tempoyu düşürmeden dönem boyunca gerçekleştirilen yoğun ve ısrarlı faaliyet, bilinç açıklığı ve devrimci iddianın ürünüdür.

Farklı araçlarla planlı, tempolu ve yaygın faaliyet

İzlenecek devrimci politik hattın netliği kararlılık ve ciddiyetle birleştiğinde, dönem faaliyetini planlayıp uygun araçlarla işe başlamanın bir zorluğu yoktur. Nitekim komünistler, yerel seçimlerle başlayan bahar dönemini, başından sonuna kadar planlı, tempolu ve yaygın bir faaliyete konu etmekte zorlanmamışlardır.

Elbette faaliyetin şu veya bu alanında aksamalar yaşanmış, fakat bu, planlanan faaliyetin genel çerçevede hayata geçirilmesine engel oluşturmamıştır.

Legal-illegal, merkezi-yerel araçlarla işçi sınıfı ve emekçilere yaygın bir sesleniş, hem süreli yayınların hem yerel yayınların etkin dağıtımı, çeşitli etkinlikler, toplantılar, eylemler... Bu zengin araç çeşitliliği ile bahar dönemi çalışmasını gerçekleştiren komünistler, yüzbinlerce işçiye, emekçiye, kadına, gence ulaşabilmiş, bunların bir kısmı ile yüzyüze konuşma, tartışma olanağı yaratmışlardır.

Devrimci sınıf çalışmasını güçlendirecek tarzda planlanan toplam faaliyetin hayata geçirilmesi sayesinde partimizin şiarları, çağrıları ve yayınları fabrikalara, sanayi sitelerine, işçi servislerine, emekçilerin yaşam alanlarına, üniversitelere ve yer yer kent merkezlerine taşınmış, dönem boyunca kendini hissettirmiştir.

Komünist kadro ve militanlar, partinin bahar dönemi boyunca devam eden tempolu faaliyetini göğüslemiş, parti çeperindeki işçi ve emekçilerin bir kısmını da sürece katarak toplam çalışmanın alanlarını genişletmişlerdir. Faaliyeti yeni alanlara taşıyan komünistler, nicel güçlerin sınırlılığına takılmadan, partinin dönemsel taktik politikasını belli bir başarı ile hayata geçirmişlerdir.

Aylara yayılan devrimci siyasal faaliyetimiz, kendini hissettirdiği tüm alanlarda oldukça etkili olmuştur. Bu etkiyi sol çevrelerin verdiği tepkilerden bile görmek mümkündür. Dikkatleri dağıtıcı pek çok etkene rağmen işçi ve emekçilerin gösterdiği ilgi ise, faaliyetimizin yarattığı etkinin en iyi yansıması olmuştur.

Döneme yayılan etkili faaliyetin kazanımları

Devrimci siyasal faaliyetin üç temel ayak üzerinde örülebildiğinde başarılı olabileceğini hep vurgularız. Bunlar; propaganda ve ajtasyon, örgütlenme ve eylemdir.

İlki konusunda, nicel gücümüzün de ötesinde bir etki yarattığımız konusunda bir tartışma bulunmuyor. Nitekim, faaliyetin ardından alınan tepkiler, çalışmanın hedeflenen yönde etki yarattığının somut göstergesi olmuştur.

Legal-illegal, merkezi-yerel araçlarla işçi sınıfı ve emekçilere yaygın bir sesleniş, hem süreli yayınların hem yerel yayınların etkin dağıtımı, çeşitli etkinlikler, toplantılar, eylemler... Bu zengin araç çeşitliliği ile bahar dönemi çalışmasını gerçekleştiren komünistler, yüzbinlerce işçiye, emekçiye, kadına, gence ulaşabilmiş, bunların bir kısmı ile yüzyüze konuşma, tartışma olanağı yaratmışlardır.

Verili koşullarda ajitasyon-propaganda, işin nispeten kolay yanı kabul ediliyor. Bu saptama belli bir doğrulup payı taşımakla birlikte, bilinçlendirme çalışmasının, örgütlenme ve eylem alanındaki başarılara da önemli etkisi olduğu tartışmasızdır. Döneme uygun şiarların, farklı araçlarla ve emekçilerle yüzyüze gelerek kitlelere

taşınmasının büyük önemi açıktır.

Sınıf ve kitle hareketinin verili koşullarının, emekçileri örgütleyip eyleme geçirme konusunda belli zorluklar yarattığı biliniyor. Fakat bu nesnel zorluk hiç de bütünsel bir faaliyet yürütmenin önünde engel değildir. Bununla birlikte, sınıf hareketinin verili koşulları, ajitasyon-propaganda araçlarının kullanımında daha yaratıcı yöntemler bulmayı gerektiriyor. Öte yandan, yarattığımız politik etkiyi örgütleyebilmek için daha yoğun daha ısrarlı bir çaba harcamak da zorunludur. Bu koşullarda, yaratılan politik etkiyi örgütlü güce dönüştürme başarısı, nesnel zorlukların farkında olmak, ancak bu zorluklara takılmadan, iddiayı da zayıflatamadan işe dört elle sarılmakla mümkün olabilir.

Sınıf ve kitle hareketinin verili koşullarının, emekçileri örgütleyip eyleme geçirme konusunda belli zorluklar yarattığı biliniyor. Fakat bu nesnel zorluk hiç de bütünsel bir faaliyet yürütmenin önünde engel değildir. Bununla birlikte, sınıf hareketinin verili koşulları, ajitasyon-propaganda araçlarının kullanımında daha yaratıcı yöntemler bulmayı gerektiriyor. Öte yandan, yarattığımız politik etkiyi örgütleyebilmek için daha yoğun daha ısrarlı bir çaba harcamak da zorunludur.

Belirttiğimiz nesnel zorluklara rağmen bahar dönemi faaliyetimizin önemli kazanımları olmuştur. Bu kazanımlar, sınıf hareketinin zayıf olmasına rağmen, sistemli devrimci siyasal faaliyetin hem emekçiler üzerinde etkili olabildiğini, hem deneyim biriktirme ve örgütsel alanda güçlenme olanakları yarattığını ortaya koyuyor.

İlkin, kadro ve militanların partinin dönemsel politikasını kavramak için harcadığı çabanın olumlu sonuçları olmuştur. Tempolu bir faaliyet içine giren tüm partili güçlerin deneyim kazanması, bir kısmının sıçrama yaşaması, iç örgütlülüğün güçlendirilmesi, çevre-çeper ilişkilerimizin belli bir düzeyde faaliyete katılması, sınıfla kurulu bağlarımızın yaygınlaşıp güçlenmesi, emekçilerle kurduğumuz ilişkilerin gelişip derinleşmesi...

Tüm bu alanlarda sağlanan gelişme, tempolu devrimci siyasal faaliyetin kazanımları arasındadır. 1 Mayıs alanlarında komünistlerin kortejlerindeki genç işçilerin oranı ise, örgütlenme ve eylem alanındaki başarının ölçülerinden biri sayılmalıdır.

Zaaf ve eksikliklerin açığa çıkması onları aşmanın ilk adımıdır!

Toplam faaliyet kuşkusuz ki, daha yaygın, daha etkili, daha verimli örülebilirdi. Yani ulaşılan başarıyı aşmanın nesnel zemini mevcuttur. Buna karşın bazı alanlarda görülen dağınıklık, bazı komitelerin kolektif faaliyet örme konusunda tutuk kalmaları, inisiyatif yetersizliği, kısmi yön kaymaları gibi eksiklikler kazanımlarımızı sınırlamıştır.

Faaliyetin olduğu yerde hataların, yetersizliklerin olması kaçınılmazdır. Önemli olan, aksayan noktaların dönemin taktik politikasının belli bir başarı ile hayata geçirilmesini engelleyecek düzeyde olmamasıdır. Kimi alanlardaki aksamalara rağmen, faaliyetin kolektif tarzda, belli bir başarı ile yürütülebilmesi, istenen düzeyde olmasa da, dönemin başarılı bir çalışma ile tamamlandığını gösteriyor.

Kimi yerde komitelerin kolektif faaliyeti örmeleri noktasında zorlanmalarla yüzyüze kalındı, kimi yerde çalışmanın eylem ayağı zayıf kalabildi, kimi yerde yaratılan politik etkiyi örgütleme noktasında zorlanmalar yaşandı, kimi yerlerde ise kitle ilişkileri yeterli ölçüde seferber edilmedi...

Bu zorlanma ya da aksama alanları tek tek yoldaşların olduğu kadar, kolektiflerin/komitelerin de yetersizliğini ortaya

koymuştur. Dönem faaliyetinin sağladığı bu açıklık, çalışmanın ilerleyen sürecinde hangi yönlerimizi güçlendirmemiz gerektiği konusunda da fikir vermiştir.

Dönemin açığa çıkardığı zaafların aşılması yönünde gösterilecek irade ile hem kolektifleri hem tek tek yoldaşları güçlendirmek mümkündür. Bu başarıldığında, yaşanan aksaklıklar da kazanıma dönüştürülecektir. Komünistlerin güçlü yanlarına yaslanarak zaaflarını aşma geleneği, bu konuda izlenmesi gereken yolu göstermektedir.

Küresel krizin yıkıcı sonuçları, emperyalist saldırganlık, gerici savaşların kışkırtılması ve diğer olgular kokuşmuş kapitalist düzenin iflasını döne döne tescil etmektedir. Hem ülkemizde hem dünyada yayılan kriz milyonlarca işçiyi işsiz bırakırken, işçi sınıfının bu yıkıcı saldırıya karşı direnme kararlılığı da güçleniyor. Bu tablo, sınıf çatışmalarının yaygınlaşıp derinleşme eğiliminde olduğunu gösteriyor. Kriz içinde debelenen kapitalizmin zorunlu sonucu olan bu eğilim, işçi sınıfı ile kapitalistler arasındaki çatışmanın yayılma olasılığını güçlendiriyor.

Kazanılan deneyim, biriktirilen olanaklarla ileri!

Küresel krizin yıkıcı sonuçları, emperyalist saldırganlık, gerici savaşların kışkırtılması ve diğer olgular kokuşmuş kapitalist düzenin iflasını döne döne tescil etmektedir. Hem ülkemizde hem dünyada yayılan kriz milyonlarca işçiyi işsiz bırakırken, işçi sınıfının bu yıkıcı saldırıya karşı direnme kararlılığı da güçleniyor. Bu tablo, sınıf çatışmalarının yaygınlaşıp derinleşme eğiliminde olduğunu gösteriyor.

Kriz içinde debelenen kapitalizmin zorunlu sonucu olan bu eğilim, işçi sınıfı ile kapitalistler arasındaki çatışmanın yayılma olasılığını güçlendiriyor. İşçi sınıfının emekçi ve yoksul müttefikleri de, şimdiden bu çatışmanın tarafı durumundadır. Sınıf çatışmalarının sertleşme eğiliminde olduğu bu süreçte, komünistlerin devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesi ekseninde sürdürdüğü mücadelenin önemi kat kat artmaktadır.

Sınıf hareketinin ancak devrimci temelde güçlenebileceği bir dönemde, hareketin önünde önemli engeller de mevcuttur. Bu engellerin başında, sendikaları ele geçiren sermayenin Truva atları gelmektedir. Hem krizin yıkıcı sonuçlarına karşı gelişen mevzi direnişlerde, hem de 1 Mayıs dönemi boyunca sergilenen tutumlar, bu burjuva gericilik odağının oynadığı uğursuz rolün derinleşme eğilimini ortaya koymuştur.

Sendikal bürokrasi, bazı istisnalar dışında, artık sermayenin organik bir parçası haline gelmiştir. Sermayenin ve devletinin, kimi zaman ise reformist akımların desteğini alan bu gerici kastın, işçi sınıfı önüne ördüğü ablukayı yıkmak, gelinen yerde özel bir önem taşımaktadır.

Devrimci bir sınıf hareketinin gelişmesi açısından kritik olan bu süreç, halihazırda sistemli bir devrimci sınıf çalışması yürüten tek güç olan partimize büyük sorumluluklar yüklemektedir. Komünist kadro ve militanlar başta olmak üzere tüm partili güçler, kendi misyonlarına bu bütünlük içinde bakmalı, parti saflarında bu konuda da bir bilinç açıklığı sağlamalıdırlar.

Dönemin komünistler yüklediği bu zorlu görevin üstesinden gelmek, partimizin maddi toplumsal zeminiyle, yani işçi sınıfının öncü kuşağıyla devrimci organik birleşme hedefine doğru önemli adımlar atmasının yolunu da açacaktır.

Komünistler, yoğun bahar dönemi faaliyetiyle pekiştirdikleri birikim, deneyim, güç ve olanaklarını seferber ederek sürece hazırlanmalı, devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesi mücadelesine dört elle sarılmalıdırlar.

EKİM

Seçim sürecinin pekiştirdiği tablo...

İddialar ile siyasal pratik arasındaki uçurum!

Kurulu düzene karşı mücadele etme iddiası taşıyan her siyasal akım işçi sınıfına, emekçilere ve toplumun tüm ezilen kesimlerine kapitalizme alternatif bir "gelecek toplum düzeni"ni hedef olarak gösterir. Tek alternatifinin sosyalizm olduğunu savunur, sömürüden, kölelikten, baskıdan, zulümden arınmış bir dünyanın ancak sosyalizmde mümkün olabileceğini propaganda eder, bu uğurda mücadele yürütür.

Bu iddialarında ciddi olan örgüt ya da partiler, kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurmayı temel alan devrimci bir programa sahip olmak, devrimci bir mücadele çizgisi izlemek ve devrimci bir örgütü inşa etmekle yükümlüdürler. İnşa sürecinin başarısı aynı zamanda kapitalizmin tek tutarlı devrimci sınıfı olan proletaryanın giderek bu sürecin öznesi olmasına bağlıdır. İşçi ve emekçilerin karşısına bu iddiayla çıktıkları halde güçlerini, olanaklarını ve yeteneklerini bu uğurda seferber etmeyen akımların ciddiyetinden söz etmek mümkün olamayacağı gibi, samimiyetleri de tartışmalıdır.

Hem uluslararası komünist hareketin deneyimleri hem Türkiye devrimci hareketinin gelişim süreci, devrimci ilkesel tutumun terk edildiği koşullarda, düzen karşısında tutarlı bir duruş sergilemenin mümkün olmadığını defalarca kanıtlamıştır. Başka bir ifadeyle, düzen karşısında devrimci ilkesel tutumda ısrar etme iradesinden yoksun anlayışların, kapitalizmi cepheden hedef alan devrimci bir siyasal güç haline gelmeleri mümkün değildir.

Devrimci ilkelerden yoksun birliktelikler de yer alma rahatlığı

Ömrünü doldurmuş devrimcilik anlayışını aşma iradesi gösteremeyen geleneksel akımlar bugün pek çok sorunla yüzyüzedirler. Gelinen aşamada bu sorunlar, diğer zaafların yanısıra, iddiada gerileme, iradede kırılma, devrimci ilkelerin terk edilmesi gibi vahim sonuçlara yol açmaktadır. Bu rahatsız edici tablo, komünistlerin pek çok vesileyle hatırlattıkları, *"geçmişi aşamayanlar, o geçmişin gerisine düşerler"* saptamasını bir kez daha doğrulamaktadır.

Geride bıraktığımız yerel seçimler sürecinden yansıyanlar, parlamentarizm bataklığında yüzen reformistler bir yana, halen devrim ve sosyalizm iddiası taşıyanların "düzen karşısında devrimci duruş, devrimci ilke ve amaçlarda ısrar" konusunda nasıl büyük bir zaafiyet içinde olduklarını ortaya koymuştur. Bu tablo tümüyle yeni olmamakla birlikte, reformizm kuyrukçuluğu ilk defa bu kadar yaygın bir hal almış, tümüyle düzen içi olan bu platformun kuyruğuna takılanlar ilk defa bu kadar "rahat" davranabilmişlerdir.

"Yıllarca her türlü inandırıcılığını yitirmiş solcu söylemlerle fakat gerçekte apolitizmin bir sonucu olarak seçimlerden uzak duranlar, bu alana ayak atar atmaz Türkiye'nin en kaşarlanmış reformistleri ile aynı safa düşmüşlerdir." (*Ekim*, sayı: 256, Ocak 2009)

Bir uçtan diğerine bu kadar kolay savrulanlar, bu geri duruşun altında ezilmek bir yana, bunu politik bir meziyet saymakta sakınca görmemektedirler. Seçimler ertesinde yaptıkları değerlendirmeler, bu geri konuma hızla uyum sağladıklarını göstermektedir.

İlkeler konusundaki hassasiyetin yitirilmesi, kimi "yerel kazanımlar "adına düzen içi reformist bir platformda rahatlıkla yer almayı beraberinde getirmektedir. Böylesi bir platformda buluşmanın zeminini de "yerel kazanımlar" etrafında dönen pazarlıklar oluşturmakta, "ulaşılabilecek kazanç" uğruna

devrimci ilkelerden vazgeçilmektedir. Bu tercih, burjuva siyaset arenasına ait olan aldatma, ayak oyunları, tehdit, şantaj vb. gibi, yozlaşma belirtileri içeren davranışlara da alan açmaktadır.

Tasfiyeciliği daha da derinleştiren bu yönelim, eğik bir düzlemde devrimcilikten demokratlığa yol almanın kaçınılmaz sonucudur. Varılan nokta, devrimcilik iddiası ile pratik tutum arasında, aşılması güç bir uçurumun oluştuğunu göstermektedir.

Faydacılığın daralttığı ufuk

Seçime endeksli birlikteliklerin harcı düzen içi anlayışlar tarafından karılmıştır. Bu çizginin temsilcilerinin, özel mülkiyet düzenini, ücretli köleliği, kısacası kapitalizmi hedef almak bir sorunları olmamıştır. Üretim ve mülkiyet ilişkileri bir yana bırakılarak bölüşümden daha iyi pay verileceği vaad edilmiştir. Her şey birkaç ilçe, belde ya da muhtarlığın kazanılmasına endekslenmiştir.

Tüm bunlar reformistler açısından anlaşılırdır. Vahim olan, hala da devrim ve sosyalizm iddiası taşıyanların düştükleri durumdur.

"Devrimcilik, devrimci ilke ve amaçlar, seçimlerden devrimci amaçlarla, devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek ve bu arada burjuva parlamenter kurum ve mekanizmaların gerçek içyüzünü sergilemek üzere yararlanmak, tüm bunlar bir anda anlamını yitirmiş, ne edip edip 'birlikte' birkaç ilçe, belde ya da muhtarlık seçimini kazanmayı 'başarmak' esas kaygı ve amaç haline gelmiştir." (agy)

"Yerel kazanımlar"a endekslenen bir anlayış ufuk daralmasını koşulluyor. Bu ise parçayı bütünün önüne koymayı, dahası parça adına bütünden vazgeçmeyi çizgi haline getirmek anlamına geliyor. Seçim sonuçlarıyla ilgili değerlendirmelerde bazı muhtarlıkların kazanılmasının "başarı" olarak sunulması, ufuk daralmasının vardığı boyut hakkında bir fikir veriyor.

Ciddiyeti ve samimiyeti tartışmalı hale getiren "yeni rota"

Komünistler, geleneksel solun ciddiyet ve samimiyet bunalımına erken bir tarihte işaret ettiler. Temmuz 2003 yılında yapılan bir değerlendirmede bu sorun şöyle ifade ediliyor:

"Fakat yazık ki bugünün Türkiye sol hareketindeki asıl sorun güç kaybetmek, dönemsel olarak zayıflamak değil, fakat uzun yılları bulan tasfiyeci süreçlerin ardından artık ciddiyetini ve samimiyetini de yitirmiş olmaktır. Zayıflaması da bundan ayrı değildir, bunun kaçınılmaz bir uzantısı olarak yaşanmaktadır.

Ciddiyet ve samimiyet, devrimci olmak iddiasındaki bir siyasal akımın olmazsa olmaz temel niteliklerindendir; davasında, çizgisinde, mücadelesinde ve çalışmasında ciddiyet, davasına ve uğruna mücadele ettiğini iddia ettiği sınıfa ve emekçilere karşı samimiyet. Devrimci olmak iddiasındaki bir akımın birçok şeyi eksik, zayıf ya da yetersiz olabilir, ama ciddiyeti ve samimiyeti yoksa ya da artık yitirilmişse, o akım gerçekte bitmiş, kendini tüketmiş demektir." (H. Fırat, Dünya Türkiye ve Sol Hareket, Eksen Yayıncılık)

Seçimlerden yansıyan tablo, yıllar önce saptanan sorunların bazı sol akımlarda ciddi tahribatlara yol açtığını gözler önüne sermiştir. Halen devrim ve sosyalizmden söz edenlerin rahatlıkla düzen içi bir platforma yedeklenmeleri, gerçekte dümeni "yeni bir rota"ya doğru kırdıklarına dair güçlü işaretler vermektedir. Eğer ciddi bir sorgulama yaşayamazlarsa, böylelerinin soluğu düzenin icazet alanında almaları önünde bir engel kalmayacaktır.

Giderek belirgin hale gelen bu "yeni rota", devrimci iddiada ciddi bir gediğin açılmasının dolaysız sonucudur. Ve iddiada bir kez gedik açıldı mı, bunu kapatmak kolay olmamakta, dahası, koşulların da zorlamasıyla açılan gediğin bütün bünyeyi çürütme riski yüksek olmaktadır.

İşçiler ve emekçiler için alternatif ancak devrimci sınıf mücadelesiyle yaratılabilir!

Düzen içi platformlara kapağı atanlar, bu adımı, düzen partileri karşısında emekçiler adına alternatif oluşturmanın "tek çıkar yolu" olarak sunuyorlar. Bu çarpık anlayış, hem emekçiler adına alternatif oluşturmayı

seçimlere endekslemekte (nitekim reformist blok 29 Mart akşamı ömrünü doldurmuştur) hem de alternatif oluşturmayı sınıflar mücadelesinden bağımsız bir "proje" gibi sunmaktadır.

Reformist bloğun Kürt illeri dışında yaşadığı seçim hezimeti, alternatiflerin pazarlıklara endeksli projelerle oluşturulamayacağını bir kez daha kanıtlamıştır. Buna karşın seçim sonuçları değerlendirmeleri, bu projelerden medet umanların kolay iflah olmayacaklarını göstermektedir.

Oysa sınıf savaşımları tarihinin öğrettiği derslerden biri, düzen karşısında oluşturulabilen tüm alternatiflerin, sınıf çatışmalarının ürünü olarak ortaya çıktığı ve mücadele içinde sınanıp güçlendiğidir. Ancak bunun ardından düzenin temsili kurumlarında da belli mevziler kazanabilmek mümkün olabilmiştir.

Latin Amerika'da solun seçimlerdeki başarısı bu tarihsel gerçeğin güncel boyutunu oluştururken, Türkiye'de reformist bloğun başarısızlığı da, aynı tarihsel gerçeğin bir diğer güncel boyutudur.

Seçimlerde sergilenen tutum, devrim ve sosyalizm söyleminden vazgeçmedikleri halde reformist bloğun yedeğine düşenlerin, iddiaları ile siyasal pratikleri arasındaki uçurumu bir kat daha derinleştirmiştir.

Devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olanların, işçi sınıfına, emekçilere ve toplumun ezilen kesimlerine baskı ve sömürüden arınmış sosyalist bir dünya vaadedenlerin, buna uygun bir siyasal pratik sergilemeleri zorunludur. Böyle bir pratiği sergileyemeyenlerin akibetini görmek için Türkiye devrimci hareketinin yakın tarihine bakmak yeterlidir.

Hatice Yürekli: Örnek bir kadın devrimci...

(Başta rafı s.28'de)

Hatice yoldaş, Ölüm Orucu direnişine geçişte yapılan band takma töreninde yaptığı konuşmada ise, *"Bugün direnişin kızıl bayrağı bizlerin ellerinde! Bu onura layık olmak, bayrağı hep yükseklerde dalgalandırarak, gerektiğinde onun rengini kanımızla daha da kızıllaştırmak boynumuzun borcu. Bizi teslim alabileceğini sananlar ne büyük bir yanılgı içerisinde olduklarını göreceklerdir. Devrim davasının yenilmezliği görkemli direnişimizle bir kez daha gösterilecektir sınıf düşmanına"* derken, devrimci iradenin yenilmezliğinin altını bir kez daha çiziyordu. Bu iradeyle, direnişinin 182. gününde sınıf düşmanına karşı bedeniyle yürüttüğü bu savaşı da kazandı!

"Onurlu bir davanın taşıyıcıları olmak her şeyden daha baskın, açlıktan da, ölümden de" diyen yoldaş yine bir mektubunda bizlere, *"Her zamankinden daha sıkı sarılalım görevlerimize, çünkü yarın bizimdir yoldaşlar!"* diye seslenerek, mücadele bayrağını emanet ediyordu.

Ödenen hiçbir bir bedel boşa gitmiyor, harcanan her emek karşılığını buluyor. Kurucu üyesi olduğu partimiz bugün o ve onun gibi yoldaşların ödedikleri bedeller ve harcadıkları emeklerle 10. yılını geride bırakarak yoluna devam ediyor. Devrim davası büyüyor, güçleniyor, yılgınları geride bırakarak, engelleri ve zorlukları aşarak... Hatice yoldaş tıpkı diğer şehit yoldaşlarımız gibi bugün de davamızı güçlü kılmaya devam ediyor. Bizlere umut oluyor, güç aşılıyor. Biliyoruz ki, Hatice yoldaş şahsında şehit yoldaşlarımızdan öğrenerek "milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davası" uğruna verdiğimiz mücadeleyi ileriye taşıyacağız.

Her zamankinden daha sıkı görevlerimize sarılmak, her zamankinden daha çok kendimizi adamak, kendimizi geliştirmek, yenilenmek ve eğitmek, her zamankinden daha fazla cüret etmek ve başarmak, tereddütsüz ve güvenle kendimizi partiye bırakmak... Hatice yoldaşı anmak, anlamak ve yaşatmak bu demektir.

Bahar dönemi, sınıf hareketi ve partili düzeyin başarısı

Bahar dönemi 1 Mayıs'la birlikte geride kaldı. Bu yılın bahar dönemi, krizle girilen yeni dönemin şartları ve ihtiyaçlarına bağlı olarak şekillendi. Krizin faturasının kapitalistler tarafından işçi ve emekçilere kesildiği bir dönemde faturayı ödememek için sınıfın direnişinin örgütlenmesi temel gündemdi. Bahar döneminin tarihsel mücadele günleri de bu gündemle ilişkilendi. İşçi sınıfı ve emekçilerin krizin faturasına karşı mücadelesi tarihsel mücadele günlerinin sınıfsal özüne uygun olarak karşılanmasına, tarihsel mücadele günleri de krizin faturasına karşı mücadelenin devrimci bir doğrultuda gelişimine hizmet etti. Krizin büyüttüğü gerilimler, sınıfların mevzilenmesini belirginleşirken siyasal temsilcilerinin de öne çıkmasını koşulladı. Bu dönem içerisinde gerçekleşen yerel seçimler buna ek imkanlar sağladı.

2009 yılının ilk aylarını işçi sınıfı ve emekçiler sermayenin kapsamlı bir saldırı dalgasıyla karşıladı. Hemen her fabrikada kapitalistler ile işçiler karşı karşıya geldiler. İşten atmalar, ücret gaspları, sosyal hakların tırpanlanması gibi uygulamalar istisnasız her fabrikada gündeme geldi. Mücadele bilincinden uzak ve örgütsüz işçi sınıfının bu saldırılara göğüs germesi çok mümkün değildi. Öyle de oldu.

Örgütlü ve öncü bölüklerinin kararlı bir tutum alması ve sermayeye karşı direnişi omuzlaması halinde bu dağınıklığa son verilebilirdi belki. Ama özellikle metal işçileri kendilerine bağlanan umutları boşa çıkardılar. İcazetçi-uzlaşmacı anlayışa sahip sendika yöneticileri, böyle bir sorumluluğun altına girmeyince, ortaya çıkmış bulunan olanaklar kaybedildi.

Diğer taraftan bu dönemde sendika konfederasyonlarının başını çektiği merkezi mitingler yapıldı. Fakat bu mitingler de sınıfın militan mücadelesinin üzerinde yükselmediği ve bu mücadeleye hizmet etmediği için, bir kez daha hava boşaltma eylemleri olarak kaldılar. Bu arada işçilerin kapitalistlere karşı fabrika ölçeğinde sürdürdükleri mevzi direnişler yayıldı. Ancak bu direnişler kendi sınırlarında ne kadar önemli olurlarsa olsunlar, sınıf hareketi için birleşme ve mücadele merkezleri haline gelemediler. Bulundukları havzalarda başlangıçta yarattıkları etkileri de zaman içinde kaybettiler. Havzalardaki kaynama ve hareketlilik siyasal alana taşınamadı. Böyle olduğu ölçüde mevzi direnişlerin etkisi de sönük kaldı. Kısmi bazı başarılar bile kendinden menkul sonuçlar yaratmanın ötesine geçemedi.

Fakat özellikle 1 Mayıs'ın bir irade çatışmasına dönüşmesi ve sonuçta Taksim'e çıkılması, bu sorunların aşılması için önemli imkânlar yarattı. En azından ileri ve öncü unsurları üzerinde yaşanan özgüven sorununun aşılmasına önemli katkılar sundu. En önemlisi de devrimci mücadele ve örgütlenmeye karşı olan mesafeli duruşun giderilmesi için yarattığı imkânlardır. Düzenin Taksim'deki "makul" dayatmasının gerisinde de bu mesafenin kapatılmasına engel olma çabası vardır. Fakat Taksim'e çıkması polis terörüyle engellenen kitlenin önemli bir bölümünü genç işçiler oluşturmaktadır. Bu işçilerin bir bölümü de TKİP saflarında mücadele etmektedirler. Taksim çıkışı da bu gücün siyasal mücadelenin merkezine ilerleyişi için bir başlangıç noktasıdır, bir simgedir.

İşçi sınıfının devrimci partisi açısından bu dönem, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt verebilmek için çok yönlü bir politik-pratik yoğunlaşma dönemi oldu. Kapitalizmin krizine karşı sosyalizmin bayrağını yükselten komünistler, aynı zamanda işçi sınıfının saflarının toparlanması için çabalarını yoğunlaştırdılar. Fabrikalarda, atölyelerde, sanayi havzalarında krizin faturasına karşı işçi sınıfının mücadelesini örgütlemek ve yönetmek üzere hareket ettiler. Bu süreç içerisinde sınıf cephesinden örülen mevzi direnişlerin birçoğunda taraf olarak

çıkabildiler. Maddi ilişkilerinin yokluğu durumunda bile komünistler bu direnişleri etkilemek ve deneyimlerini sınıfa taşımak doğrultusunda belli bir çabanın sahibi oldular. Bu dönem içerisinde devam eden metal TİS'lerini sınıfın toparlanması ve genel bir direnişin örgütlenmesi yönünde bir imkan olarak değerlendirmeye çalıştılar. Metal TİS'leri boyunca sınıfın partisi olma misyonuna uygun bir politik etkinlik içinde oldular. Ama harekete yön verebilmek için gerekli maddi güçlere sahip olamamak bu müdahalenin sınırlarını belirledi. Ancak sonuçta bu süreç, partinin doğru yolda olduğunu gösterdi ve yığınağı nereye yapması gerektiği konusunda önemli açıklıklar sağladı.

Bahar dönemi Şubat ayından itibaren seçim gündeminin etkisi altına girdi. Düzen cephesinden seçim oyunu işçi ve emekçileri gerçek sorunlarından uzaklaştırmanın bir imkanı olarak değerlendirilirken, reformizm de kendi cephesinden bu oyunun parçası oldu. İşçi ve emekçilerin ileri ve örgütlü kesimleri edilginleştirildi. Seçim sürecinin başlamasından önce krizin faturasına karşı ileri güçler payına ortaya konulan mücadele ve örgütlenme çabası kesintiye uğratıldı, açıkça baltalandı.

Bu koşullarda komünistler bir yandan düzenin seçim oyununu bozmak hedefiyle hareket ettiler. Diğer yandan ise reformizmin yerel seçimler üzerinden yaydığı liberal hayallere karşı mücadele ettiler. Bununla birlikte işçi sınıfı ve emekçileri örgütlü bir mücadele yoluna sokabilmek için seçim sürecinin olanaklarından en iyi biçimde yararlanmaya çalıştılar. Kapitalizme karşı sosyalizm bayrağını yükselterek, kapitalizmin krizine karşı işçi ve emekçilere çıkış yolunu gösterdiler. Yaygın, tok ve yoğun bir çalışma süreci olarak örgütlenen seçim dönemi asgari bir başarıyla sonuçlanmış oldu. Böylelikle aylar boyunca kesintisiz devam eden siyasal sınıf çalışması ivme kazanarak devam etti.

Seçim sürecinin yüksek tempolu çalışma düzeyi, ardından 1 Mayıs ön hazırlık sürecine taşındı. "Krizin faturasını ödememek için 1 Mayıs'ta alanlara" şiarının öne çıkarıldığı hazırlık sürecinde oldukça yaygın bir ajitasyon ve propaganda çalışması yürütüldü. Bu çalışma yaygın olduğu kadar yoğun da bir çalışma oldu. Çeşitlilik bakımından oldukça zengin merkezi-yerel, legal ve illegal araçların kullanıldığı güçlü bir seslenme faaliyeti yürütüldü.

Hem çeşitlilik ve hem de illegal araçların kullanılma yoğunluğu bakımından bu düzeyde bir çalışmanın eşi yoktur. Bununla birlikte belirtmek gerekir ki bu araçların yanı sıra, seminerlerden panellere, sempozyumlardan sokak eylemlerine, fabrika direnişlerinden şenliklere kadar bir dizi eylem ve etkinliğin örgütleyicisi olunmuştur. Ortaya konulan bu düzey, komünistlerle karşılaştırılamayacak denli büyük olanakları olan reformistleri dahi geride bırakmıştır.

İşçi sınıfının siyasal temsiliyetine uygun olarak dönem boyunca ortaya konulan bağımsız ve net devrimci politikalar, tarihsel mücadele geleneğine sahip çıkmak konusunda net ve tavizsiz tutum, işçi sınıfı ve emekçileri kazanmak doğrultusunda sergilenen çok yönlü,yaygın, sistematik ve sürekli bir kitle çalışması, bu dönem gerçekleşmiş hemen hemen tüm işçi direnişlerinde örgütleyen ya da en azından taraf olan siyasal sınıf çalışması, Taksim'i kazanılmasında hem politikada ve hem de militanlıkta başı dik bir duruş... İşte bahar dönemi boyunca komünistlerin politik-pratik çalışma ve mücadelelerinin genel tablosu böyledir.

Bu tablo yüz ağartıcıdır. Fakat bu henüz işçi sınıfı hareketine yön verecek bir önderlik düzeyi değildir. Bu düzeye ulaşmak için doğru yolda yüründüğü açıktır. Politik-pratik ve örgütsel bakımdan elde edilen nitelik ortadadır. Örgütsel gövde işçi sınıfı zemini üzerindedir. Mevcut birikimlerin niceliğinin toplamını aşacak ölçüde bir politik-pratik çalışma düzeyi sergilenmektedir. Bu da örgütsel niteliğin gelişkinliğini göstermektedir.

İhtiyaç, sınıfın önderlik ihtiyacına yanıt verecek düzeye ulaşmak, bunun için sıçramalı bir gelişmenin koşullarını oluşturabilmektir. İhtiyaç, sınıfın önderliğini kazanarak ülkenin siyasal geleceğini belirleyebilmektir. Artık sınama bu alandadır. Bunun için kritik halka örgütsel niteliği yükseltmektir. Bununla birlikte işçi sınıfının ileri ve öncülerini, özelde ise genç unsurlarını kazanabilmektir. Eldeki güç ve imkânları da işçi sınıfına yön verecek bir biçimde örgütleyebilmektir.

Bu görevlerin altından kalktığımız ölçüde gelecek bizimdir, bundan kuşku duymuyoruz.

Kadrolaşmada kolektif işleyiş ve devrimci inisiyatif sorunu

Parti olarak az sayıda güçle yoğun ve kesintisiz bir siyasal çalışma örgütlüyoruz. Bazı alanlarda dönem dönem bir takım kaymalar yaşanabilmesine rağmen, bu çalışma, temelde sanayi kentlerinde ve özelde de üretimin yoğunlaştığı sanayi havzalarında yoğunlaşıp hayat buluyor. İşçi hareketinin çeşitli mevzileri içinde bizimle karşılaştırılamayacak olanaklara sahip kimi sol örgütlenmelerin (özellikle de reformist partilerin) dahi soluğunun yetmediği bir çalışma zemininde ısrar gösteriyoruz. Sınıf meselesini, dolayısıyla modern toplumdaki sınıf mücadelesinin gerçek özünü, bu çerçevede Marksizm'in proleter sınıf özünü ve devrimci yöntemini kavramamış sayısız sol ve devrimci gruba, bunun basit bir "işçici" takıntı olarak göründüğünü belirtmeye gerek yok herhalde. Fakat Partimiz için en başından itibaren apaçık bir varlık yokluk sorunu olarak ele alınan bir ısrar bu. Her dönem farklılaşsa da güçler planında hala da aşamadığımız bir sınırlılığa rağmen, kararlılık ve inatla koruyoruz, büyütüyoruz bu ısrarı.

Elbette ki sınırlılık, içinde yaşanılan dönemin ihtiyaçları tarafından tanımlanabiliyor. Diyelim ki 10 yıl önce biz güçlerimizin sınırlılığı derken bir şeyi, bugün sınırlılık dediğimizde başka bir şeyi kastetmiş oluyoruz. Son 10 yılın tasfiyeci dalgası sınıf ve kitle mücadelesinde, özelde de devrimci ve sol harekette çok şeyi alıp götürdü. Bu tablo derinleştikçe stratejik yönelimleri, temel ilkeleri ve devrimci çizgisi konusunda övündüğümüz bir direnç gösteren partimizin misyonunu ve görevlerini gerçekleştirmesi, proleter sosyalizm kanalını sınıf güçlerine ve sınıf içindeki mevzilere yaslanarak en güçlü şekilde doldurması, sürekli biçimde daha yakıcı bir ihtiyaç haline geldi. Bugün güç planında durumumuzu tanımlarken, bu gerçekten kopamayız. İşin doğrusu bu ihtiyaç çerçevesinde döne döne üzerinde durmamız, çözüm yolları geliştirmemiz ve kesin bir tarzda aşmamız gereken sınırlılıklarla yüzyüzeyiz. Yoksa ileriye doğru gelişimimiz yalnızca saflarımızdaki ortak hissiyatımız, ortak bir kanımız değil, dışımızdaki bir dizi çevrenin ya da insanın da kabul ettiği, yer yer dışa vurmak durumunda kaldığı artık tartışmasız bir açık olgudur.

Partili niteliğin zorunlulukları

Farklı dönemler açısından farklı anlamlar kazansa da sınırlı güçlerle zorlu bir zeminde yoğun bir siyasal pratik, Partili yıllar boyunca örgütsel ve politik süreçlerimize rengini veren karakteristiklerin başında geliyor. Aslında bu konuda fazla bir söze de gerek yok. Halihazırda saflarımızda bulunan ya da bir şekilde yolu geçmiş her insan bunun somut karşılığını, olumlu ya da olumsuz etkilerini benliğinde hissediyordur.

Az güçle çok iş yoğunluğu yer yer tartışmalara konu olsa da Parti iddiası, çoğu durumda başka türlü bir tercihe yer bırakmıyor. Bugün yoğun bir faaliyet temposunun bir de buradan doğan bir zorunluluk olduğunu gözardı edemeyiz. Neticede bir sınıf adına gündemlere müdahale etmeye çalışan, o sınıfın tavrını ortaya koyan, en kötü koşulda dahi hiç değilse ileri kesimler içinde o sınıfın devrimci bilincini temsil eden bir nitelik iddiasıdır, Parti olmak.

Bu niteliğin yegane maddi anlam kazandığı zeminin, yani işçi sınıfımızın durumu, halihazırda bu iddiayı kolaylaştırmaktan uzaktır. Türkiye işçi sınıfı bugün yığınsal halde sermayenin gerici ideolojilerinin etkisindedir. Doğal öncü diyebileceğimiz kesimleri dahi geri bilincin zincirine vurulmuş, olduğu kadarıyla ileri kesimleri ise neredeyse yegane örgütlülükler durumundaki sendikal mevzilerde sendika

bürokrasisinin bir parçası olarak koltuk sahibi olan liberal-reformist anlayışlar tarafından büyük oranda kötürümleştirilmiş durumdadır. Üstelik bu, son bir iki yılı saymazsak neredeyse 15 yıldır ilerlemeyen, tersine kötüye giden bir tablodur. İşçi sınıfımızın halihazırdaki durumu üzerinden Partili niteliği üretmek, berrak bir bilinç kadar, elbette bunsuz düşünülemeyecek büyük bir irade, yoğun ve ısrarlı bir çaba gerektiriyor.

Partili dönemin en önemli tartışmalarından biri olan, II. Parti Kongresi'nin de üzerinde büyük bir hassasiyetle durduğu temel bir sorun olarak örgütsel gelişme ve kadrolaşma sorunlarımız, bir yanıyla bu zorunluluğun yan ürünleri olarak da okunabilir. Örgütsel gelişme-güçlenme ve kadrolaşma sorunlarımızın temel boyutu çalışma tarzı üzerinden tanımlanmıştır ve bir dönemden beridir gerekli müdahalelere konu oluyor, ediliyor.

Nesnel süreçlerin genç kuşaklara etkileri

Burada kadrolaşma sorunlarımızın daha genel planda dönemin nesnelliğinden kök alan etkenlerini anmadan geçmek doğru olmaz. Bu çerçevede genel toplumsal-siyasal süreçlerin devrimci kuşakların yetişmesindeki rolüne ve bu açıdan mevcut duruma bakmakta fayda var. Bilindiği üzere halihazırda devrimci örgütlerimizin ve çoğu sol çevrenin önderlik kadrolarının geçmişi '70'li yılların kitlesel mücadele dönemine uzanıyor. '80'li yıllarda işler olduğu kadarıyla bu dönemin kadroları tarafından omuzlandı. '87-'91 yükselişi yeni güçlerin ortaya çıkmasını sağlasa da örgütlere rengini veren bir '80'li yıllar kuşağı yetişmedi. Gerek Türkiye'de işçi hareketinin kırılması, gerek uluslararası ölçekte yaşanan çöküşler '90'lı ilk yıllardan itibaren baş gösteren bir tasfiyeci cereyana yol açsa da, yükseliş döneminden itibaren mücadeleye atılan kuşaklar, '70'lerin örgütsel mirasını ve deneyimini devralabileceği bir devrimciler kuşağının yakın müdahalesi altında şekillendi. Kırılmaya rağmen işçi hareketi eksenli '89 yükselişinin ve paralel olarak büyüyen devrimci mücadelenin etkileri, genç kuşakların devrimci mücadeleye katılmasını sağlayabiliyordu. '96 1 Mayıs'ına kadar yaşanan süreçte, özellikle varoşlar ve gençlik hareketi önemli bir militan kadro kaynağı haline geldi. Bu açıdan '90'lı yılların ilk yarısı, Partimiz de dahil olmak üzere tüm devrimci örgütlere azımsanmayacak sayıda kadro sağlayan bir dönem oldu. '96 Ölüm Oruçları, son büyük Ölüm Orucu Direnişi ve F tipi saldırısı, bu dönem boyunca büyük bir ağırlığa dönüşen liberal tasfiyeci cereyan, fiziki olarak, '90'lı yıllarda yetişmiş bu kuşak tarafından göğüslendi. Hala da örgütlerin belirleyici omurgasını bu kuşak oluşturmaktadır.

F tipi saldırısından itibaren başlayan tasfiyecilik dönemi ise, özünde 12 Eylül'le başlayan gericilik döneminin bir devamı olsa da, kendi içinde özgünlükleri olan bir dönemdir. Devrimci ilke ve değerler son 30 yılda bu boyutta bir erozyon yaşamış değildir. 2000'li yılların en karakteristik özelliği bu erozyondur. Genç devrimcilerin kimliklerinin oluşumundan politika ve örgüt anlayışına kadar bu aşınmanın izleri hüküm sürmektedir. Temel klasikler başta olmak üzere marksist ideolojik kaynakların ısrarlı bir incelemesi neredeyse lüks halini almıştır. Devrimci kimliğin, savaşçı-militan pratiğin, örgütsel bakışın ve tecrübenin oluşumunda yadsınamaz önemi olan romanların yerini dönemin medya gücüyle şişirilmiş, aynı oranda da pespaye popüler yazarların edebiyatı almış bulunuyor. Özellikle üniversite gençliği bu açıdan ibret verici bir durumdadır.

Keza genç kuşaklar çoktan beridir ideallerin değil, paranın-meslek garantisinin belirlediği tercihler yapıyorlar. Örneğin öğretmenlik geçmişte bir ideal içerdiği için tercih edilirken, özellikle 2000'li yıllarda iş garantisi olarak tercih edildiği için puan sıralamasında geçmişle kıyaslanamayacak düzeye çıkmıştır. Burjuvazinin başarı hanesinde parlayan bu nesnelliğin dönemin gençliğine etkileri fazlasıyla iç karartıcıdır. Özellikle devrimci mücadeleyle, devrimci örgütle kurulan bağ, madalyonun diğer yüzünde sırıtan garip keskinliklerle alay edercesine gevşektir. (Son yılların yükseliş grafiği içindeki işçi-emekçi hareketliliği, özellikle 1 Mayıs süreçleri ve kriz

koşullarında verilen tepkiler bu tablonun kırılmasına, daha sağlam genç kuşakların yetişmesine büyük katkı sunabilme potansiyelleri bakımından da fazlasıyla önemlidir.)

Bu dönemin kimlik özellikleri, az güçle yoğun bir faaliyet zorunluluğuyla birleşince, kadrosal gelişme haddinden fazla sancılı ve yavaş bir halde yaşanmaktadır. Kendiliğinden hareket ya da genel toplumsal mücadele süreçleri insanların gelişimine fazla bir katkı sunamayınca, iradi tercihler kendi başına belirleyici bir önem kazanıyor. Oysa bu açıdan da bir nesnel zorunluluğun dayatmasıyla, Parti düzeyine yaraşır bir politik faaliyet kapasitesi üretmek, üstelik bunu hep de sınırlı güçlerle gerçekleştirme zorunluluğuyla karşı karşıyayız.

Partimiz daha işin başında siyasal bir sınıf mücadelesinden, bunun sıcak pratiğinden kopuk bir kadrolaşma ve örgütsel gelişme olamayacağı gerçeğinden hareket etti. Tersi arayışları örgütsel ve politik olarak da ideolojik mantığı üzerinden mahkum etti. Bu ilkeye bağlı anlaşılmak kaydıyla, öte yandan kadrolaşmayı ve örgütsel gelişmeyi bilinçli yönelimlere dönüştüren esaslara bağladı. O yüzdendir ki, parti inşa döneminin örgüt konferanslarının en hayati gündemlerinden birini bu esaslar oluşturmaktadır.

İşte sınırlı güçlerle yoğun bir faaliyet temposu, yer yer bu esasların güçlü bir tarzda gözetilememesi sonucunu doğurabilmektedir. Bu durumda siyasal faaliyet dahi, kitlelerin örgütlenmesine dayalı sürekli, hedefli ve sistematik bir kitle çalışmasından çok, dar pratik olarak adlandırılabilecek bir koşturmaca, üstelik tüm enerjimizi emen bir yoğun koşturmaca olarak algılanabiliyor.

Dönemin devrimci kuşaklara yansımaları

Nesnel ve öznel tüm bu etkenlerin bileşkesi böylesi koşulların bu dönemin devrimcisine yansımaları çeşit çeşittir.

Yukarıda da değinildiği gibi en başta gelen sorunlardan biri donanımsızlıktır. Bu yöndeki kolektif çabaların dahi pek fazla karşılık bulmadığı örneklere rastlamamak nerdeyse imkansızdır. Yıllarca Partili mücadele içinde yer alıp hiç değilse en temel meselelerde bir birikim ve donanım yaratmayı önemsemeyen azımsanmayacak sayıda yoldaşımız vardır. Öte yandan sorun her durumda ve çeşitli düzeylerde sürekli bir ihtiyaç olarak vurgulanmadan da geçilememektedir.

Bu sorunun önemini anlamak için kitle çalışması pratiğimize, bu alandaki başarı düzeyimize bakmak yeterlidir. İster işçi ve emekçi, ister bir kadın, ister okullu bir genç olsun, çevremizdeki insanları zorlanmadan fikirlerimize kazanabiliyor, onları etkileyebiliyor, ikna edebiliyor muyuz? Çalıştığımız fabrikada, okulumuzda ya da bir emekçinin evinde programımızın propagandasını yapabiliyor muyuz? Soru, programı isimlendirip ajitasyon yürütmenin ötesinde bir yanıta ihtiyaç duyuyor.

Donanımın zayıf olduğu yerde sığ bakış, yüzeysel düşünüş de kaçınılmazdır. Bu yaklaşımın-bakışın arka planında donatılıp zora koşulmayan dimağların zorunlu tembelliği yatar. Ezberlerle konuşmak, kalıplarla hayatı tartışmak, dogmaları hayata dayatmak, biçimlere fazla takılmak, hem yüzeysel düşünüşün ürünü, hem de beyni iyice tembelleştirmenin etkenleri olarak karşımıza çıkarlar.

Dönemsel koşulların yansımalarından biri olarak işaret edilmeyi hak eden sorunlardan biri de donanımsızlıktan, dolayısıyla yüzeysel düşünme kolaycılığından ayrı düşünülemeyecek olan mekanik yaklaşımdır. Burada hayat karmaşıklığı ve gerçekliği içinde çözümlenip algılanacağına, kaba ayrımlar, ak ya da kara ikilemi ya da örneğin örgütsel süreçlerde biçimsel işleyiş belirleyici olur. Oysa Şubat Devrimi döneminde ortaya çıkan ikili iktidar sorununu işlerken, gerçek yaşamda işlerin "son derece orijinal, alışılmamış ve önceden düşünülmemiş bir biçimde" gerçekleştiğini anlamayanlara Lenin'in hatırlattığı üzere, "Teori gridir, dostlarım, yeşil ise yaşamın canlı pratiğinin rengidir..."

Mekanik yaklaşım, yaşamı canlı pratiği ve akışı, hareketi ve gelişimi, çeşitliliği ve çelişkileri içinde kavrayamamaya yolaçar. Burada örneğin kesin bir suretle bir işçiyi,

öğrenciyi vb.'ni diyelim ki önce dostluğa, sonra platform vb. bir zemine, sonra siyasal yapılanma içinde daha açık bir konuma, çok çok sonra partiye kazanmak dışında bir yol yoktur. Bu yaklaşım açısından ya A derneğinin üyesisinizdir, ya da siyasal bir platformun...

İdeolojik-politik donanım yetersizliğinin, yüzeysel düşünüşün, mekanik yaklaşımın olduğu yerde, bürokratik anlayışların ortaya çıkması ise neredeyse kaçınılmaz hale gelir. Çeşitli şekillerde karşımıza çıkabilen bürokratik algılayış kendi başına dönemsel koşulların bir yansıması olarak tanımlanamayabilir. Zira "sorumlu" nitelemesi ardında şeflik kültürünün oldukça gelişkin hale getirildiği küçük-burjuva devrimci örgütler bolluğunun yaşanmış olduğu bir ülkedeyiz. Fakat incelmiş çeşitleriyle bu döneme özgü yanlar da taşımaktadır. Bu kimi zaman örgütsel işleyişi emir komuta zinciri gibi görmek olarak karşımıza çıkar, kimi zaman düşünen önderler-savaşan militanlar ayrımı olarak, kimi zaman işbölümü ve uzmanlaşmanın çarpık ele alınışı olarak...

Dönemsel koşulların yansımalarından biri de inisiyatif sorununda kendini gösteriyor. Normalde, bir başka deyişle kolektif çıkarlar temelinde inisiyatif, devrimci gelişmenin hayati bir gereği, mutlak bir öğesidir. Bu yüzden partimiz saflarında bazen ihtiyaçla tam örtüşmese bile inisiyatifli olmak özendirilen bir özelliktir. Hatta bunun karşıtı olarak anlaşılabilecek memur zihniyeti karşısında üstün tutulması gereken bir gerekliliktir. Fakat kolektif işleyişe ve çıkarlara bağlanmamış, kişisel hırsa dayalı inisiyatif, bir de kolektif işleyişin ve kurumsallaşmanın zayıf kaldığı zeminlerde, her şeyden çok bozucu ve dağıtıcı bir etkene dönüşür.

Kadrolaşma sorunlarına müdahalenin güncelde kavranacak halkası

Bu durumda nicel açıdan sınırlı güçlerle oldukça yoğun faaliyet yürütme zorunluluğu, bir de nitelik açısından bir nesnel sınırlılık engeliyle ağırlaşmaktadır. Ancak yukarıdaki koşullarla birlikte anlaşılabilecek sözkonusu zorunluluğun, çalışma tarzı genel başlığı altında da değerlendirilebilecek, fakat tercihen ayrıca ele alınıp irdelenmesi gereken yan ürünleri arasında özellikle kolektif işleyiş ve inisiyatifle ilgili olanlar, halihazırda zincirin kavranması gereken halkalarını oluşturuyorlar. Zira nesnellikle ilgili ne söylersek söyleyelim, örgütsel gelişme ve kadrolaşma planında mesafe katetmemizi sağlayacak iradi tercihler ancak bu alanlar üzerinden pratik bir uygulama alanı bulabilir.

Yineliyoruz; komünist bir partide inisiyatif asla kişisel bir sorun olarak ele alınamaz. Bazen olumsuz içerikli kişisel hırslar, bireysel inisiyatif olarak görünebiliyor. Fakat bu tümüyle küçük-burjuvaca bir inisiyatiftir. Burada kolektif çıkarlara bağlı olmak kaydıyla kişilerin hırslı ve azimli olmalarının bir ihtiyaç olduğunu belirtmeye gerek bile yoktur. Öte yandan gerek yerel örgütler planında gerek bireyler bazında inisiyatifin ne derece hayati bir rolü olduğu, Bolşevizm deneyimiyle tarihe yazılmıştır. Bu deneyimle karşılaştırıldığında ülkemiz devrimci hareketi içinde dikkate değer bazı örnekler vermek mümkünse de, genel planda bir inisiyatifsizlik sorunu olduğunu söylemek abartı olmayacaktır. Leninist örgütün bazı ilkelerinin küçük-burjuva çarpık yorumunun yarattığı bir sorundur bu. Buna karşıt olarak EKİM'in ortaya çıkış parolaları arasında "Düşünen ve savaşan kadrolar", "*Ekim* bir kürsüdür", "Nerede bir Ekimci varsa EKİM oradadır" gibi inisiyatifli olma çağrıları hala tüm güncelliğini koruyan benzersiz bir yere sahiptirler. O yüzden peşinen yerel örgütler ve bireyler açısından mümkün en ileri inisiyatife ihtiyacımız olduğunu ifade etmekten bir an bile vazgeçecek değiliz.

Bu konudaki sorun kolektif bir işleyişin, kurumsal yapılanmanın zayıf ya da yetersiz olduğu alanlarda boy gösteriyor. Komitelerin, hücrelerin, organların, birimlerin, çalışma ve eğitim gruplarının olduğu bir örgütlenmeye rağmen, organlar değil de ikili ilişkiler, amir memur bağları, bazı kadroların aktif ve sürükleyici, diğerlerinin edilgen ve tabi olduğu koşullarda bireysel kalan yararlı inisiyatifler bile son tahlilde kadrolaşma ve örgütsel gelişmenin engeline dönüşebiliyor. Çünkü edilgenliği, memur zihniyetini vb.'ni

(Devamı s.24'de)

Bahar dönemi faaliyetlerinden...

Etkin ve yaygın bir pratik-politik faaliyet

Düzenin bir seçim oyunu daha geride kaldı. Bir kez daha işçi ve emekçi kitleler kandırlarak sahte vaatlerle düzene bağlanmak istendi. Bu oyunu bozmak, işçi ve emekçilere gerçek kurtuluş yolunu göstermek amacıyla komünistler olarak yaptığımız devrimci müdahale Esenyurt'ta da kendisini gösterdi, devrimin ve sosyalizmin bayrağı bir kez daha bizlerin ellerinde yükseldi.

Devrimci teşhir ve ajitasyon çalışmamızı yükselttiğimiz bu dönemde çeşitli araçlarla devrimci seçim çalışması yürütüldü. Bölgede hissedilir düzeyde yürütülen afiş ve yazılama çalışmaları ile birlikte yaygın bir şekilde dağıtılan bildirilerimizle işçi ve emekçilere seslendik. Ayrıca seçimlerin kardeş Kürt halkının özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin simgesi olan Newroz'a denk gelmesini de vesile ederek, halkların kardeşliğinin ve kurtuluşunun ancak sosyalizmde mümkün olabileceğini öne çıkardık.

İlk olarak, partimizin "İşçi sınıfının devrimci programı altında birleşelim!" başlığıyla yayınladığı bildiriyi yaygın bir şekilde dağıttık. Saadetdere ve Namıkkemal mahalleleri, Tokat Mahallesi, Yeşilkent, İncirtepe, Fatih, Talatpaşa Esenyurt-Köyiçi ve Örnek mahalleleri, Kıraç-Kuruçeşme ve Yenimahalle'ye bildirimizi ulaştırdık.

Bir taraftan bildirimizi dağıtırken, diğer taraftan da "Seçim aldatmacasına hayır! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde! / TKİP" ve "Biji Newroz! Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik! / TKİP" şiarlı büyük boy afişlerimizi dönem boyunca kullandık. Afişlerimizi, E-5 Haramidere sanayi sitesinden Beylikdüzü'ne, TÜYAP köprülü kavşağından Hadımköy yoluna, Kıraç-Kuruçeşme ve Yeni mahalleleri, Örnek Mahallesi, Esenyurt-Köyiçi, Balıkyolu, Yeşilkent ve Tokat mahalleleri ile Doğan Araslı Caddesi'ndeki ana güzergâhlarda yaptık.

Hemen ardından, "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Düzen partilerine oy verme, hesap sor!", "Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!", "Seçim oyunu değil, devrimci sınıf mücadelesi!" şiarlarıyla seçim gündemli yazılamalarımız dışında, Newroz gündemli "Biji Newroz!", "Newroz isyandır!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" şiarlı yazılamaları ana güzergâhlardaki çeşitli noktalara yaptık.

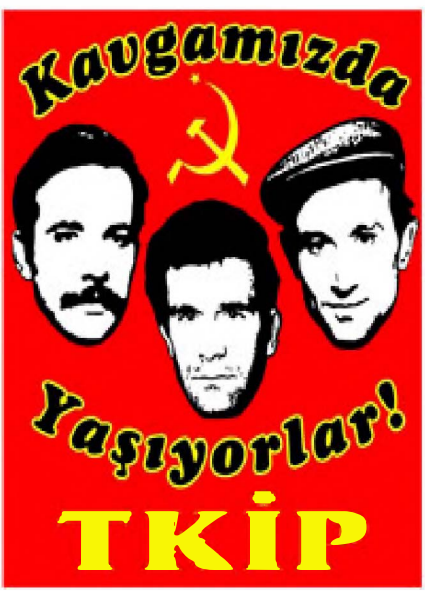
Seçimlerin ardından Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümlerini anan, devrimci miraslarını sahiplenen orak çekiçli "Kavgamızda yaşıyorlar!" şiarlı afişimizi devreye soktuk. Beylikdüzü ana güzergahı, TÜYAP köprülü kavşağı, Hadımköy yolu, Kıraç-Kuruçeşme ve Merkez ile İncirtepe mahallelerine afişimizi yaptık.

Bu süreçte 220 büyük boy afiş, 20'yi aşkın noktaya yazılama ve 4500 adet parti bildirisini dağıttık. Birçok yerde soru soran, ilgiyle izleyen, bizim kim olduğumuzu anlamaya çalışan işçi ve emekçilerle karşılaştık. Afiş asarken bir emekçinin, *"Bu TKİP kimdir, her yerde görüyoruz"* diye sorması, faaliyetimizin bölgede fazlasıyla hissedildiğini anlatıyordu.

Seçimlerde işçi ve emekçilere devrimin ve sosyalizmin çağrısını yapan tek güç biz olduk. Sol çevrelerin hemen hepsinin liberal-reformist bloğun peşine takıldığı, hiçbir çevrenin sosyalizm-devrim adına propaganda yapmadığı bir dönemde faaliyetimiz ayrı bir anlam ve önem taşıyordu.

Faaliyetimize ara vermeden, 1 Mayıs materyallerinden önce elimize ulaşan Mart-Mayıs ayı devrim şehitlerine dair afişimizin bir kısmını devreye soktuk. Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya'nın resimlerinin yeraldığı "Kavgamızda yaşıyorlar!" şiarlı afişlerimiz bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

1 Mayıs'a dair iki çeşit afişimizin gelişiyle, Mayıs ayı şehitleri afişiyle birlikte üç afişi birlikte yaygın bir şekilde yaptık.

Partimizin 1 Mayıs'a dair yayınlamış olduğu bildiriyi emekçi semtlerinde dağıtırken, "Yaşasın 1 Mayıs!", "1 Mayıs'ta Taksim'e!" yazılamalarını da yaptık. 1 Mayıs'a dair son faaliyetimiz ise, merkezi güzergahlara yaptığımız kuşlamalar ile yazılamalar oldu. "1 Mayıs'ta Taksim'e! /TKİP" şiarlı ve orak çekiçli olarak hazırlamış olduğumuz şablonla merkezi güzergahları kızıla boyadık.

Bu süreçte (seçim gündemli 4500, 1 Mayıs gündemli 3500) 8 bin bildiri, (Newroz ve seçim gündemli 220, 1 Mayıs ve Mart-Mayıs şehitleri gündemli 325) 545 afiş, (seçim ve Newroz gündemli 20, 1 Mayıs gündemli 30) 50 noktaya yazılama, (1 Mayıs gündemli) 3000 kuş ve şablonla Taksim çağrısını 60 noktaya yazmış olduk.

Esenyurt'tan Komünistler

Devrimci baharı kazanmak için etkin bir faaliyet!

Partimizin illegal pratik faaliyeti Mart ayı boyunca da kesintisiz bir şekilde sürdü. Devrimci olmak iddiasını taşıyanların önemli bir bölümünün de yerel seçimler üzerinden reformist politikalara yedeklendiği bir dönemde, komünistler olarak, işçi ve emekçi kitlelere gerçek çözümün devrimden ve sosyalizmden geçtiğini propaganda ettik.

Yıllardır olduğu gibi bu yılki seçim dönemi boyunca da siyasal faaliyetini illegal temelde ve parti adına doğrudan seslenen araçlarla sürdüren tek parti TKİP oldu. Seçimlere dönük gerek merkezi bildirimizle, gerek illegal afişlerimizle, gerekse de yazılama faaliyetlerimizle bölgemizdeki işçi ve emekçilere ulaştık.

İllegal bildirilerimiz İkitelli Köyiçi ve Atatürk mahallelerinde, Sefaköy İnönü ve Söğütlüçeşme mahallelerinde, Yeni Bosna Zafer Mahallesi'nde ve Soğanlı'da dağıtıldı. "Düzenin seçim aldatmacasına hayır! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" şiarlı afişlerimizi ise işçi ve emekçilerin çalıştığı sanayi bölgelerinde ve emekçi semtlerinde yaygın bir şekilde kullandık. Şahintepe, Bayramtepe, Altınşehir, İkitelli Organize Sanayi Sitesi, İkitelli Köyiçi ve Atatürk mahalleri, Halkalı Merkez ve fabrikalar yolu, Söğütlüçeşme ve Kanarya mahalleleri, İnönü Mahallesi, Çınar yolu, Papaz Köprüsü, Güneşli fabrikalar bölgesi, Yeni Bosna fabrikalar bölgesi, Zafer Mahallesi ve Soğanlı afiş çalışmamıza konu olan yerler oldu. Ayrıca Zafer Mahallesi'nde çeşitli yerlere "Düzenin seçim oyununu bozalım!" şiarlı ve TKİP imzalı yazılamalar yapıldı. E-5 üzerinde Bahçelievler mevkinde "Tek seçim devrim ve sosyalizm!" şiarlı TKİP imzalı yazılama gerçekleştirildi.

Seçim çalışmasının yanı sıra 12 Mart Gazi katliamı ile 16 Mart Halepçe ve Beyazıt katliamlarının yıldönümleri üzerinden çeşitli yazılamalar gerçekleştirdik. Yeni Bosan Zafer Mahallesi'nde "Gazi'nin katili sermaye devleti!", "Gazi'nin hesabını emekçiler soracak!", "Gazi'nin faili kontrgerilla devleti!", "Gazi'nin hesabı sorulacak!", "16 Mart katliamlarının hesabı sorulacak!", "Halepçe katliamının hesabı sorulacak!" yazılamaları ve TKİP imzalamaları yaygınca yapıldı.

Aynı süreçte Hüseyin Temiz yoldaşı yitirmemiz üzerine Yeni Bosna Cemevi civarına, Dereyolu üzerine ve Sefaköy İnönü Mahallesi'ne "Hüseyin yoldaş ölümsüzdür!",

"Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!" sloganları yazılarak TKİP imzalamaları atıldı.

21 Mart Newrozu'nun yaklaşması üzerine afişlerimizle Newroz'u selamladık. "Biji Newroz! Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!" şiarının yer aldığı ve görselliğiyle de dikkat çeken Newroz afişlerimiz, özellikle Kürt gençlerin ilgisini çekti. Pratik faaliyetimiz sırasında kimileri Newroz'un nerede kutlanılacağını ilişkin sohbet ederken, birçoğu da "çavne baş" diyerek bizleri selamladı. Bu yılki Newroz'a ilişkin hiçbir siyasi parti gözle görülür bir pratik faaliyet yürütmedi. Newroz afişlerimizi taşıdığımız yerler, Şahintepe, Bayramtepe, Altınşehir, İkitelli Organize Sanayi, Köyiçi ve Atatürk mahalleri, Sefaköy İnönü Mahallesi, Söğütlüçeşme ve Kanarya mahalleleri, Yeni Bosna Zafer Mahallesi ve Soğanlı bölgeleri oldu.

Pratik faaliyetimiz Nisan ayı boyunca devrim şehitleri ve 1 Mayıs gündemi üzerinden devam etti.

Nisan başında Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya ve Deniz Gezmiş'i anmak için yaygınca afiş yaptık. "Kavgamızda yaşıyorlar!" şiarının yer aldığı büyük boy afişlerimiz görselliğiyle göz doldurdu.

1 Mayıs faaliyeti çerçevesinde ise "Krizin faturasını ödetmek için 1 Mayıs'a!" ve "Yaşasın 1 Mayıs! Birlik, dayanışma, mücadele!" şiarlı afişlerimizi yaygınca kullandık. Afişlerimizi; Sefaköy İnönü Mahallesi, Çınar yolu, Papaz Köprüsü, Halkalı Fabrikalar yolu, Halkalı Merkez Mahallesi, Söğütlü Çeşme Mahallesi, Sefaköy Beşyol Mahallesi, İkitelli Organize Sanayi, İkitelli Atatürk Mahallesi ve Köyiçi, Şahintepe Mahallesi, Altınşehir, Güneşli fabrikalar bölgesi, Mahmut Bey yolu, Yeni Bosna Zafer Mahallesi ve fabrikalar yolu, Soğanlı Mahallesi, Şirinevler ve E-5 güzergahında çeşitli noktalarda kullandık.

1 Mayıs faaliyetimiz bildiri dağıtımıyla devam etti. Sefaköy İnönü Mahallesi, İkitelli Atatürk Mahallesi, Yeni Bosna Zafer Mahallesi ve Soğanlı bildiri faaliyetimize konu edilen semtler oldular. Birçok noktaya, "1 Mayıs'ta Taksim'e!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "Engeller aşılacak, Taksim kazanılacak!" yazılamaları ve TKİP imzalamaları gerçekleştirdik.

Ayıca Nisan ayında Ölüm Orucunda yitirdiğimiz Hatice Yürekli yoldaşı anmak için Zafer Mahallesi'nde "Hatice yoldaş ölümsüzdür!" yazılamaları gerçekleştirdik.

Küçükçekmece'den Komünistler

Devrim ve parti bayrağı yükselmeye devam ediyor!

29 Mart yerel seçimlerinde düzen güçlerinin tüm temsilcileri, krizle birlikte var olan diğer sorunları çözecekleri konusunda binbir vaadle kitleleri aldatmaya çalıştılar. Reformist solun yerel seçimler üzerinden bir kez daha düzenin değirmenine su taşıyan, burjuva temsili kurumları işçi ve emekçilere çözüm platformu olarak gösterme çabaları ise, bu cephe tarafından oluşturulan "birlikte başarabiliriz" oluşumu üzerinden yansıdı. Bugün için hala devrimci bir konumda olan bir dizi siyasal akımın bu platform içerisinde kolayından yer alabilmeleri de, gerçek kimlik ve duruşlarını açığa çıkarmış oldu.

Komünistler olarak bu sürece net bir bakış ve tutumla girdik. Seçimlerden devrimci amaç ve ilkeler çerçevesinde yararlanmaya çalıştık. Düzenin seçim oyununa karşı düzen partilerini teşhir ve burjuva temsili kurumları mahkum eden, çözümün devrim ve sosyalimde olduğunu şiarlaştırarak işçi ve emekçileri mücadeleye çağıran sınıfın bağımsız sosyalist adaylarını desteklemeye çağırdık.

Ümraniye bölgesinden komünistler olarak, sözkonusu gündemleri değerlendirerek sınıf ve genel kitle çalışmasını çok yönlü örmeye devam ettik. Sınıf ve kitle çalışmasında elde ettiğimiz olanakları kullanarak yaptığımız çalışmaların yanısıra, parti materyallerimizle çalışmalarımızı daha da güçlendirdik. Kriz, seçim ve Newroz üzerinden çıkartılan "Krizin faturası kapitalistlere!", "Kapitalizm kriz, açlık ve işsizlik demektir! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!", "Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!", "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!", "Seçim aldatmacasına son! Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" ve "Biji Newroz! Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!" şiarlı 300'ü aşkın afişimizle Sarıgazi, Sultanbeyli ve Ümraniye'nin emekçi mahallerini, E-5 gibi merkezi hatlarla birlikte sanayi havzaları ve servis güzergâhlarını donattık.

Seçim gündemli "İşçi sınıfının devrimci programı etrafında birleşelim!" başlıklı merkezi parti bildirilerimizi Sarıgazi, Sultanbeyli ve Ümraniye'nin emekçi mahallelerinde dağıttık. 2500 adet bildiri kullandık.

1 Mayıs'ı önceleyen süreçte ise yoğun ve tempolu bir çalışma yürüterek işçi ve emekçileri 1 Mayıs alanlarına çağırdık. "Yaşasın 1 Mayıs! Birlik, dayanışma, mücadele!", "Krizin faturasını ödetmek için 1 Mayıs'a!" afişleriyle birlikte Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya'nın resimlerin bulunduğu "Kavgamızda yaşıyorlar!" şiarının yer aldığı afişlerimizi kullanarak yaygın bir pratik faaliyet yürüttük.

Afişlerimizi Yeni Çamlıca, Esenşehir, Sarıgazi, Emek, Kazım Karabekir, 1 Mayıs, Başaran, Teferruj, Veysel Karani, Çiftlik, Dudulu, Birlik gibi emekçi

mahalleri ve E-5, Alemdağ Caddesi, İMES, Organize Sanayi, Bostancı Yolu, Nato Yolu, Tavukçu Yolu, Baraj Yolu gibi merkezi güzergahlarda kullandık. Yine emekçi mahallerinde 2 bin adet "TKİP mücadeleye çağırıyor" başlıklı bildirilerimizin dağıtımını gerçekleştirdik.

Ümraniye'den Komünistler

Seçim aldatmacasına karşı yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bir dizi aracı kullandığımız devrimci seçim çalışmasını güçlü bir temelde yürütmeye çalıştık. Partimizin ismiyle işçi sınıfına ve emekçilere seslenerek, devrim ve sosyalizm bayrağını bir seçim döneminde daha dalgalandırdık.

Seçim çalışmalarımız kapsamında "Düzenin seçim aldatmacasına hayır! Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde/TKİP" şiarlı büyük boy afişlerimizin yanında genel şiarlarımızın yer aldığı küçük boy afişlerimizi bölgemizin geneline taşımaya çalıştık. Bostancı Köprüsü-Kartal Köprüsü arası E-5 hattı, Gülsuyu Mahallesi, Kartal Karlıktepe Mahallesi, Kurfalı Mahallesi, Aydos, Şahintepe, Sülüntepe mahalleleri, Kurtköy Sanayi'ye afişlerimizi taşıdık.

Parti bildirilerimizi ise Gülsuyu, Aydos, Şahintepe, Sülüntepe, Karlıktepe, Kurfalı mahallelerinde yaşayan işçi ve emekçilere ulaştırarak, devrim ve sosyalizm çağrısını yükselttik.

Çalışmalarınıza Newroz afişlerimiz ile devam ettik. Kürt halkına inkar ve imhanın dayatılmasına, özgürlük ve eşitlik mücadelesinin boğulmaya çalışılmasına karşı demirci Kawa'nın isyan ruhunun daha fazla sahiplenilmesi gereken bu dönemde, partimizin ismiyle Newroz'u selamladık. "Bıji Newroz! Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik/ TKİP" şiarlı afişlerimizi Kartal Karlıktepe-Kartal Köprüsü- Kurfalı Mahallesi'ne, Şahintepe, Aydos, Sülüntepe Mahalleleri ile Gebze'de Ulaştepe, Mudurnutepe ve Emek mahallelerine taşıdık.

Seçim faaliyetinin ardından Kızıldere katliamında şehit düşen Mahirler'i, darağaçlarında sosyalizm şiarını haykıran Denizler'i ve ser verip sır vermeden ölümsüzleşen İbrahim'i andık.

"Kavgamızda yaşıyorlar!/TKİP" şiarlı afişlerimizi E-5 hattına, Karlıktepe, Erzincan Mahallesi, Kurfalı Mahallesine yaygın bir şekilde yaptık.

1 Mayıs sürecini ise kapitalizmin ağır krizi eşliğinde karşıladık. "Yaşasın 1 Mayıs! Birlik, dayanışma, mücadele!/TKİP" ve Krizin faturasını ödetmek için 1 Mayıs'a!/TKİP" şiarlı afişlerimizi bölgemizde yaygın bir şekilde yaptık. Karayolları-Pendik Köprüsü arası E-5 hattı, Karlıktepe, Erzincan, Kurfalı, Gülsuyu, Topselvi, Aydos, Şahintepe, Sülüntepe, Ramazanoğlu Mahalleleri, Gebze'de Ulaştepe, Mudurnutepe, Güzeltepe, Emek mahalleleri ve Kurtköy sanayi içine afişlerimizi taşıdık.

Bildirilerimizi ise Gülsuyu, Karlıktepe, Aydos, Sülüntepe, Şahintepe, Kurfalı, Çınardere mahalleleri ile Gebze'de Ulaştepe, Mudurnutepe, Emek mahallerinde dağıttık.

"Yaşasın 1 Mayıs/TKİP", "1 Mayıs'ta Taksim'e/TKİP", "Sosyalizm kazanacak/TKİP şiarlı yazılamalarımızı Kurtköy sanayi içine, Ramazanoğlu, Sülüntepe ve Aydos mahallelerinde birçok noktaya gerçekleştirdik. Kuşlarımızı ise Kurfalı, Çınardere, Aydos, Sülüntepe mahallelerinde kullandık.

Faaliyetimiz sermaye devleti tarafından tahammülsüzlükle karşılandı. Birçok noktada afişlerimiz kazınmaya çalışıldı. Kimi afişlerimiz sökülemediği için boyandı.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

Dikkat çeken bir illegal faaliyet!

İhtilalci bir partinin siyasal faaliyetinin en önemli ayaklarından biri kendi adına kitlelere seslendiği pratik çalışmadır. İzmir'de kısa sayılmayacak bir dönemdir sürdüğümüz, gelinen yerde belli bir sitematik ve süreklilik taşıyan parti materyallerine dayalı propaganda çalışmasını seçim dönemi boyunca da yürüttük. Faaliyetimiz, diğer dönemlerde olduğu gibi, İzmir'deki tek illegal propaganda çalışması olma özelliğini de korudu.

Komünist militanlar seçim dönemi boyunca oldukça geniş bir alanda partinin adı ile kitlelere seslendiği afiş ve bildirileri kullandılar. 12 semt, iki sanayi bölgesi ve birçok ana güzergahta afişleme çalışması yapıldı. Bazı emekçi semtlerinde parti imzalı seçim bildirisi kullanıldı.

Önceki dönemlere nazaran bu seferki materyal kullanımının kitlelerin ve ildeki ilerici güçlerin daha çok dikkatini çektiğini söyleyebiliriz. Böyle bir ilginin gerisinde, İzmir'de yıllardır hiçbir örgütün böyle bir faaliyet yürütmemesi ve bizlerin yürüttüğü faaliyetin sürekli ve sistematik olması var. Devletin kolluk güçlerinin faaliyetimize olan yoğun "ilgisini" ise, kendilerine temel bir iş edindikleri afiş sökme faaliyetinden gözlemledik.

İzmir'den Komünistler

Devrimci inisiyatif ve yaratıcılık üzerine

Ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte burjuvazi ortaya çıkan faturayı işçi ve emekçilere ödetmek için saldırıları hızlandırmış durumda. Artan işssizlik, düşük ücretler ve ücretsiz izinler cenderesinde sıkışmış bulunan işçi sınıfı ise ilk tepkilerini vermeye başlamış bulunuyor. Orta ölçekli fabrikalarda başlayan direnişler, işçi sınıfının on yılı aşkın bir süredir içinde bulunduğu durgunluk tablosunu giderek parçalayacağının ilk işaretleri olarak görülebilir.

Sınıf hareketinin tüm ağır ve sancılı süreçlerine rağmen, kuruluşundan bu yana sınıfa gitmede ısrar eden partimizin bu yeni dönemde gerçek önderlik misyonunu gösterebilmesi büyük önem taşımaktadır. Bu elbette bugün yaşanmakta olan hareketliliğe ne ölçüde etkide bulunabildiğine, buradan ortaya çıkan olanakları ne ölçüde değerlendirebildiğine bağlı olacaktır. Bu ise bizi kadrolar sorunu ile yüzyüze getirmektedir. Kadroların yeni dönemin ihtiyaçlarına uygun bir dönüşümü ve yeni koşullara uygun bir çalışma tarzı burada temel önemde iki sorundur. Yüzünü daha geniş ölçekte kitlelere dönmüş, daha inisiyatifli ve yaratıcı bir tarz dönemin temel ihtiyacıdır. Bu çerçevede bazı yönleri ile inisiyatif ve yaratıcılık sorunu üzerinde durmak gerekmektedir.

Kriz döneminin başlangıcında partimiz süreci tahlil etmiş, gerekli politik-taktik hattı ortaya koymuştur. Genel yönelimlerin yaratıcı bir tarzda yerellerde hayat bulmasının önemi üzerinde durmuştur.

Yaratıcılık sorunu komünist hareketin dünden bugüne döne döne tartıştığı bir konudur. Çalışmamızda kullanılan araç ve yöntemlerin belli kalıplardan kurtarılarak çeşitlendirilmesi hep üzerinde durulan bir sorun olmuştur. Ve nihayet partili dönemde bu açıdan önemli gelişmeler kaydedilmiştir. Ama gene de bugün baktığımızda, gerek yerel örgütlenmelerin gerekse tek tek kadroların bu açıdan yeterince gelişkin olmadıklarına dair yakınmalarına azımsanmayacak oranda rastlamak mümkündür. Çalışmalar değerlendirilirken, "yeterince yaratıcı değiliz", "araçlar hep aynı", "meseleleri çok çarpıcı ortaya koyamıyoruz" gibi tespitler yapılabilmektedir.

Elbette, toplam çalışmamız incelendiğinde, özellikle araç ve yöntemlerin çeşitlendirilmesi, propagandanın daha çarpıcı bir biçimde yapılması noktasında çok şey söylenebilir. Ama esas sorunumuz bu değildir. Daha doğru bir ifade ile, bu soruna da çözüm üretebilecek başka bir alana yoğunlaşmamız gerekmektedir. Bu çerçevede, bugüne kadar parti basınımızda değişik vesilelerle işaret edilmiş bazı hususlara tekrar dikkat çekmek yararlı olacaktır.

Öncelikle şunu ifade etmek gerekir; yaratıcılık sorunu kendi başına daha "yeni araçlar" ve "çarpıcı söylemler" meselesine sıkıştırılamaz. Örgütler ve tek tek kadrolar kendi gerçek verimlerini buradan yola çıkarak değerlendiremezler. Devrimci yaratıcılık esas olarak kitlelerin en uygun araç ve yöntemlerle mücadeleye çekilmesi ve bu doğrultuda sosyal, siyasal ve ekonomik her türlü gelişmeden başarıyla yararlanılmasıdır. Bizde sık ifade edilen biçimi ile sorun, "genel değerlendirme ve tespitlerimizin yerellerde özgülleştirilmesi" sorunudur. "Somutluk", "çarpıcılık", "çeşitlilik", "yenilik" vb. ancak bu çaba içinde tanımlanabilir ve anlam kazanabilir. Yaratıcılık sorununu bu çerçevede ele almak ve sorun alanlarını buradan aşmak gerekir.

Burada işaret edilebilecek başlıca sorun alanları şunlardır:

Birincisi; genel politik değerlendirme ve tespitlerimizin derinlemesine kavranması ve sindirilmesi sorunudur. Neredeyse bütün konferans ve kongrelerimizin, özellikle kuruluş kongresinin üzerinde döne döne durduğu bu sorunda hala da katedilmesi

gereken bir mesafe sözkonusudur. Temel değerlendirmelerimizden kendi kuvvetine uygun bir biçimde yararlanılamamakta, "güçlü-başarılı" bulunan yazılar pratik-örgütsel amaçlara ve ihtiyaçlara yönelik olarak yeterince incelenip, irdelenip sindirilememektedir. Bu sorun geçmiş dönemlere göre belli ölçüde geride bırakılmış olsa da hala sürmektedir. Konumuzla bağlantısı içerisinde söylenebilecek olan şudur. Yeterince güçlü kavranamayanın yaratıcı bir çalışmaya konu edilmesi zaten beklenemez. Kavranamayan değerlendirmeler süregiden çalışmada bir değişikliğe yol açmaz. Çalışmanın yeniden değerlendirilmesine vesile olamaz. Yeni imkanların değerlendirilmesinde organı veya kişiyi silahlandıramaz.

Geçmişten bu yana üzerinde durulan bu sorunun, yerel güçlerin teorik-politik kavrayış düzeyi ile bir bağlantısı vardır kuşkusuz. Fakat esas sorun hala da tarz sorudur. Bu değerlendirmelere nasıl yaklaşıldığı, nasıl irdelendiği sorunudur. Bu değerlendirme ne söylemektedir? Buradan ne tür görevler çıkar? Bu görevler ışığında çalışma alanımızda yapabileceklerimiz nelerdir? Bunları yaparken genel tablodaki hangi imkanlara yaslanılacaktır? Bu ve benzeri sorular her yerel alan ve kadro tarafından daha güçlü sorulabilmeli ve yanıtları aranabilmelidir.

İkincisi, çalışma yürütülen alanın iyi tanınmasıdır. İktisadi, sosyal ve siyasal gelişmeler kendi içinde bir bütünlük arz etse de, bunların alanlara yansıması farklılıklar ve özgünlükler taşır. Fabrikasını, işyerini, okulunu, semtini bir bilim adamı titizliği ile incelemeyen, buraları kendine özgü özellikleriyle yeterince tanımayan bir yerel örgüt, genel gelişmeleri başarıyla kavrasa bile, alanına yönelik özgün müdahalede zorlanma yaşar. Oysa, özellikle sınıf hareketinin geri ve parçalı bir seyir izlediği bugünkü gibi süreçlerde, yaratıcılığın kendisini göstereceği ve sonuç alacağı esas alan burasıdır.

Üçüncüsü, pozitif bakmayı bilen bir tarz ancak yaratıcı olabilir. Meselelere sürekli zayıflık ve zaaflar üzerinden yaklaşan, mevcut güç ve imkanları küçümseyen bir tarzın yaratıcı bir çalışma yürütmesi mümkün değildir. Böyle bir yaklaşım için zaten mevcut koşullarda yapılabilecekler sınırlıdır. Oysa yaratıcılığın en önemli koşulu, ne denli zayıf ve yetersiz olursa olsun, mevcut güç ve imkanların sınırlarını zorlayan bir bakışla hareket etmeyi bilmektir. Karamsarlık, güç ve olanakları küçümseme, yaratıcılığın en önemli düşmanıdır.

Dördüncüsü, risk almaktan uzak bir tarzın yaratıcı bir inisiyatif geliştirebilmesi mümkün değildir. Çalışmaya daha militan bir tutum hakim kılındığında, bunun daha yaratıcı bir yaklaşımın önünü açacağı görülecektir.

Beşinci olarak şu söylenebilinir; ısrarlı olmayan bir tarz yaratıcı olamaz. Israr etme kuvvetine sahip olamayan, kısa vadeli sonuçlar üzerinden değerlendirme yapan bir alan, mevcut şartlarda kullandığı araç ve yöntemlerin etkisini de gereğince değerlendiremez. Böyle bir durumda yaratıcılık adına hep yeni şeylerin peşinde koşulur. "Sihirli araçlar", "etkili söylemler" aranır. Bunlar kendi içinde bir sınırlılık taşıdığı için de, bir yerden sonra atalete düşmek kaçınılmaz olur.

Altıncı olarak ise kitlelere güven sayılabilir. Denilebilir ki, her devrimci işçi sınıfı ve emekçilere inanır, onların değişim gücünü bilir. Bu böyle olmakla birlikte, bazen pratikte kitlelerin, fabrikamızdaki işçi, mahallemizdeki emekçi, okulumuzdaki öğrenci olduğu unutulur. Genel olarak kitlelerin değişebileceğine olan inacımız çevremizdeki "kitleler"in değişeceğine olan inancınızla paralel gitmez.

Son olarak şu eklenebilinir. Tüm bu hususları gözeten bir faaliyet ancak, diyalektik materyalizmi kavramış, işçi sınıfının tarihsel misyonuna sarsılmaz bir güven duyan, partinin ideolojik-politik çizgisini içseleştirmiş kadrolardan tarafından başarı ile yerine getirilebilinir.

Bugün tek tek kadrolarımıza baktığımızda, yukarıdaki hususlarla bağlantılı olarak bir dizi eksikliğe işaret edebiliriz. Ama toplama baktığımızda göreceğimiz, bu noktalarda katedilen muazzam yol olacaktır. Yine de, yaratıcılık sorunu üzerinde kendimizde ve alanımızda bir sorun görüyorsak, meseleyi kendi içinde değil burada işaret etmeye çalıştığımız çerçevede tartışmak gerçekten çözücü olabilecektir.

Devrimci inisiyatif sorunu

Devrimci çalışma ve mücadele içindeki kadroların bilinçli, kararlı, disiplinli ve inisiyatifli olması, devrimci bir parti için temel önemde bir ihtiyaçtır. Öte yandan, partinin ideolojik çizgisini kavramış, politik bakışıyla bütünleşmiş, partili yaşamı ve devrimci kimliği özürusemiş inisiyatifli ve yaratıcı kadroların yetişmesi zaman alan zorlu bir süreçtir.

Bu sorunların ve çözümlerinin birbiriyle bağlantılı yanları bulunmaktadır. Ancak örgütsel yaşamımızda değişik düzeylerde kendisini gösteren devrimci inisiyatif sorunu değişik vesilelerle saflarımızda öne çıkmaktadır. İnisiyatif sorunu tek başına bireylerin yetenekleriyle ya da yetersizlikleriyle ilgili bir sorun değildir, çözümünü de burada bulmayacaktır.

Devrimci inisiyatif akıp giden süreçlere tek başına kendi içinde müdahalelerde bulunmak değildir. Devrimci inisiyatif belirlenmiş politik hedeflere ulaşmada hem yerel önderliklerin, hem de kadroların göstereceği beceri, kararlılık ve ısrarın kendisidir. Meydana gelebilecek her türden boşluğun çalışmanın hedefleri doğrultusunda doldurulmasıdır. Eksikliklere anında müdahaledir. Çalışmayı güçlendirecek araç, yol ve yöntemlerin başarıyla alana uygulanmasıdır vb.

Hem çalışma alanlarının, hem de kadroların işin bu temel yanını kavraması önemlidir. Çünkü bu kavranamadığı koşullarda faaliyet içinde inisiyatif göstermek, inisiyatifli kadroların yetişmesini sağlamak olanaklı olmayacaktır. Bu konuda hem yerel önderliklere hem de kadrolara görevler düşmektedir.

Herşeyden önce, siyasal gelişmeler ışığında dönemin ihtiyacına denk düşecek devrimci ilkelere dayalı politik hedefler belirlemek, sınıf ve kitle hareketinin durumu, dinamikleri ve gelişme seyriyle bağlantısı içinde bunu somutlamak, merkezi önderliğin görevidir.

Yerel önderlikler ise merkezi politikaları bulundukları alanlara başarıyla uygulamakla, buna uygun yol, yöntem ve araçları tanımlamakla, hayata geçirmekle yükümlüdür. Bu olgu Parti politikalarının tüm çalışma alanlarında ve tüm güçler açısından anlaşılır olmasını, belirlenmiş hedeflerin açık ve net olarak tanımlanmasını, çalışmanın yönünün iyi çizilmesini gerektirmektedir.

Parti'nin dönemsel politikaları, hedefleri ve yönelimleri hem tüm çalışma alanlarına hem de kadro ve militanlara iyi kavratılmalıdır.

Bu gerçek aynı zamanda çalışmayı yürütecek kadro ve militanların Parti'nin politik çizgisiyle, ideolojik birikimiyle donatılması için yoğun bir çaba harcanmasını, yani tüm güçlerimizin ideolojik-politik eğitimini zorunlu kılmaktadır. Kadro ve sempatizanların eğitimini sistematik bir çabaya konu etmek, şu ya da bu „yoğun" sürecin bu çabayı zayıflatmasına izin vermemek, hem ideolojik, hem politik, hem de pratik eğitimi birarada başarıyla hayata geçirmek, Parti'nin, onun her düzeydeki örgütlerinin şaşmaz bir görevidir.

Devrimci çalışmayı Parti'nin dönemsel politikalarını ve hedeflerini kavramış kadro ve militanlar hayata geçireceği için, Parti'nin politik hedeflerinin algılanması ve bilince çıkarılması bakımından çalışmanın şu ya da bu düzeyde bir parçası olacak tüm güçleri kapsayan güçlü bir tartışma ve eğitim sürecini hayata geçirmek, yerel önderliklerin görevidir. Parti'nin dönemsel değerlendirmelerini kavramış, politikalarını ve hedeflerini anlamış kadro ve militanlara bu politikaları hayata geçirmeleri için yol, yöntem ve araçlar tanımlamak, hedeflere ulaşmak için nasıl bir politik pratik hat izleyeceğini anlatmak, bunu hem politik hem

de pratik olarak öğretmek de, aynı şekilde yerel önderliklerin görevidir. Yerel düzeydeki her yönetici organ tüm bunları enine boyuna tartışmak, çalışmayı iyi yönlendirmek, güçlerini iyi konumlandırmak zorundadır. Ancak böylesi bir müdahale kadroların inisiyatifini geliştirecek, organlarımız ve yoldaşlarımız neyi niçin yaptığını bilecek, nasıl yapması gerektiğini anlayacaktır.

Neyi niçin yaptığını tam olarak kavrayamamış kadrolar, belirlenmiş hedeflere ulaşmak doğrultusunda kararlılık, çaba, inisiyatif ve ısrar gösteremez. Çalışmanın aksayan yanlarına, eksikliklerine amaca uygun kapsamlı bir müdahale gerçekleştiremez. Böylesi bir yetenek geliştiremez. Sadece eksik gördüğü parçaya müdahale etmeye çalışır. Bu da parçalı ve dağınık bir müdahale tarzının gelişmesine yol açar. Nedenler değil sonuç tartışıldığı için de saflarımızda „güçlerimiz yeterince inisiyatifli davranamıyor" türünden söylenmelere neden olur.

Politik çalışma ideolojik arka planıyla, güncel siyasal gelişmelerle, politik hedefleriyle, pratik yönelimiyle bir bütündür. Bu bütünlüğü çalışma içindeki tüm organ ve kadrolara kavratmak, sonuç alıcı ve inisiyatifli bir çalışma tarzının yaratılmasının ön koşullarından birisidir.

Bu anlamda politik-pratik çalışmamızın sorunlarının derinlemesine irdelenmesi önemlidir. Mesela son dönemde Parti'nin kriz olgusu üzerinden ortaya koyduğu değerlendirmeler, politik hedefler çalışma alanlarında yeterince tartışılmış, alanın güç ve imkanlarıyla birlikte değerlendirilmiş ve tüm güçlere kavratılmış mıdır? Bunun için özel bir çaba harcanmış mıdır? Krize karşı komünistlere düşen görevler, bunun yerel seçimlerle, bahar gündemleriyle, 1 Mayıs'la, mevzi direnişlerle vb. Ile bağlantısı her alanın kendi özgünlüğü içerisinde değerlendirilmiş, araç, yol ve yöntemleri belirlenmiş, çalışma içerisindeki tüm güçlerle bir eğitim sürecine çevrilmiş midir? Buna uygun mekanizmalar yaratılmış mıdır? Tüm bu sorulara verilecek yanıtlar aynı zamanda planlı, disiplinli, kararlı, sonuca ulaşmak için her türlü çabayı gösteren, devrimci inisiyatifi gelişkin kadrolar yetiştirmek için yapılması gerekenlere de işaret etmektedir.

Kuşkusuz kadro ve kadro adaylarına da bu konuda düşen görev ve sorumluluklar bulunmaktadır. Partinin ideolojik-politik çizgisini kavramak için azami bir çaba göstermek, devrimci kimlik ve partili yaşam konusunda üzerine düşen görevleri yerine getirmek, dönemin ihtiyaçları doğrultusunda partinin politikalarını bulunduğu her alana başarıyla uygulamaya çalışmak, bunun için kararlı, yaratıcı ve müdahaleci olmak, her gerçek parti kadrosunun görev ve sorumluluğudur.

Kadrolaşmada kolektif işleyiş ve devrimci inisiyatif...

(Baştarafı s.13'de)

aşması gerekenler kadar, bu tabloyu değiştirmesi gerekenler de kolektif gelişmeyi sağlamayan bir bireysel inisiyatifin vakarıyla durumu olağan sayabiliyorlar. O yüzden her düzeyde kolektif işleyiş, diğer bir deyişle gerçek anlamda organ ya da birim iradelerine dayalı kurumsal işleyiş mutlak bir suretle öncelik taşımaktadır. Organ iradelerinin şekillenmesini ve gerçekleşmesini boşa düşüren her pratik yaklaşım, özellikle de kitlelerin devrimci eyleminin düzeltici inisiyatifinin yokluğu koşullarında, yalnızca yerinde saymaya, tıkanmaya, dağınıklığa, çevreciliğe, küçük-burjuva özelliklerin yaşayıp gitmesine yolaçar.

Eğer kadrolaşmada daha hızlı bir gelişme yaşamak istiyorsak, komünist bir partiye yaraşır en ileri kolektivizmi en ileri inisiyatifler üzerinden gerçekleştirmeye çalışmalıyız. Zira hem sınırlı güçlerle sonuç alıcı yoğun faaliyet yürütmenin, hem de bunun olası olumsuz etkilerini en aza indirmenin, en ileri örgütlülüğü en gelişkin inisiyatiflerle gerçekleştirmek dışında bir olanağı yoktur.

Politik yayın organının etkin ve işlevine uygun kullanımı

Politik yayın organımız uzun yıllardır düzenli olarak çıkıyor. Sermaye devletinin toplatma, kapatma, dağıtımını engelleme, gözaltı terörü vb. sistematik baskı ve yıldırma çabalarına rağmen tutturulan bu düzey, bu yayın organına verilen öneme ve bu önem doğrultusunda gösterilen yoğun çabaya dayanıyor.

Bizim için PYO salt işçi ve emekçilere seslendiğimiz bir imkan değildir. Sosyalist propagandamızın, kitle ajitasyonumuzun ve örgütlenme çalışmamızın temel bir aracıdır. Bolşeviklerden günümüze işçi sınıfına öncülük iddiası ile hareket eden komünist partilerinin pratiğine baktığımızda, yayın organlarını, işçi ve emekçileri kendi partisi etrafında birleştirebilmenin, bilinçlerini ilerletebilmenin ve burjuva devlete karşı savaşıma yöneltmenin en temel araçlarından biri olarak ele aldıkları görülebilir.

Politik yayın organımız sınıf mücadelesi ve partimiz açısından önemi tartışılmaz olsa da, kendi pratiğimize daha yakından bakıldığında, yeterince misyonuna uygun bir tarzda kullanılamadığı görülecektir. Bu durumun nedenleri tartışıldığında, karşılaşılan zorluklar ve nesnel koşullar öne çıksa da, bu nedenlere boyun eğerek bir yere varılamayacağı da tüm yoldaşlarımız tarafından bilinmektedir.

PYO'ya dair bir tartışma yapıldığı zaman, görselliğinden sayfa sayısına, haberlerin günceliğinden yazıların düzeyine, dağıtım ağının genişletilmesinden okurların sahiplenmesine kadar birçok başlık üzerinden konuşmak mümkündür ve bu gereklidir. Bütün bu başlıklar hem birbiri ile hem de toplam politik çalışmamızın gücü ve muhtevası ile bağlantılıdır. O yüzden, bu başlıkların salt birine çubuk bükerek mevcut sorunların çözümünde yol açıcı bir yaklaşım geliştirebilmek mümkün değildir.

Yukarıda sayılan başlıkları ayrı ayrı tartışmak gerekse de, burada bu sorunlar arasında temel önemde olana işaret edilecektir. Bu sorun, PYO'yu gündelik çalışma içerisinde gerçek yerine oturtmada başarısız kalınmasıdır. Bundan kaynaklı olarak gazeteyi kitlelere ulaştırma işi yer yer salt "gazete dağıtımı" görevine indirgenebilmektedir. Bu da, yukarıda bir kez daha ifade edilen yaklaşımlarımızın gözden kaçırılması anlamına gelmektedir. Örneğin bu yüzdendir ki, seçimler, 1 Mayıs veya işçi kurultayları gibi süreçlerde "iş yoğunluğu" ve "kullanılması gereken diğer araçlar" gibi gerekçelerle, yayın organının kullanılması ikinci sıraya konulabilmekte veya onun kitlelere ulaştırılmasına "yetiştirilmesi gerekli bir iş" olarak bakılabilmektedir. Böyle bir durumda, gazetenin temel bir propaganda-ajitasyon ve örgütlenme aracı olarak oynaması gereken rolünü yeterince oynadığını söylemek mümkün değildir. Oysa gazete rolünü en iyi böyle dönemlerde oynar. Geniş ölçekte yüzyüze gelinen ama mevcut yoğunluk içinde yeterince zaman ayrılamayan kitlelere görüş ve yaklaşımlarımızı doygunca sunar. Tabii ki sorun "yoğun dönemler" sorunu değildir. Ama "yoğun dönemler"de sık sık karşımıza çıkan bu pratik "olağan dönemlere" de ışık tutmaktadır.

Kitleleri aydınlatma, bilinçlendirme, belli bir tutum altında birleştirerek örgütleme noktasında yaşadığımız zorlanmalar biliniyor. Bu zorlanmaların aşılmasında haftalık bir yayın çok önemli bir silahtır. Gereğince kullanıldığında, süregiden süreçler ve gündelik olaylar üzerinden kitleleri politikleştirmenin en temel imkanlarından biridir. Gazete güncel gelişmeleri, bu gelişmelerin yaşandığı süreçleri temel sınıf ilişkileri ve genel siyasal gerçeklerle bağı içinde ortaya koyar. Bugünkü sınırlılıklarda ulaşabildiklerimizi kendi politik tutumumuza kazanmanın bu en önemli aracı, yarın bu şartlar değiştiğinde milyonların mücadelesinin kılavuzu haline gelecektir. Ancak bugünden

buna uygun bir tarzı yaratamadığımız koşullarda, yarın önemli zorlanmalar yaşayacağımız açık olmalıdır.

"Ulaştığımız kitleleri ve ilişkilerimizi politikleştirmede zorlanıyoruz" diye başlayan tespitler yapan her yoldaş, "acaba gazeteyi bu zorlanmayı aşmada yeterince güçlü kullanıyor muyuz" diye de düşünebilmelidir. Gazetemizin içeriği ve bu ihtiyacı karşılama noktasındaki eksiklikleri elbette tartışılabilir (ki gereğince incelendiğinde, aslında bu açıdan oldukça işlevsel bir yayına sahip olduğumuz görülecektir). Ama bu eksikliklerin daha doğru tespit edilmesini ve ortadan kaldırılmasını sağlayacak en temel faktör, gazetenin gündelik faaliyet içinde etkin ve amaca uygun kullanımıdır.

Politik yayın organı yalnızca kitleleri taraflaştırmanın, politikleştirmenin bir aracı değildir. Diğer misyonları bir yana, bununla bağlantılı olarak, o aynı zamanda parti faaliyeti açısından da önemli bir rol oynar. Yönelim belirler, araç tanımlar, görev koyar. Militanı donatır ve eğitir. Bu açıdan daha belirgin eksikliklerden sözedilebilirse de, gazetenin bu rolünü oynayabilmesi de ancak onun gündelik çalışma içinde doğru kullanılabilmesi ile mümkündür.

Gazeteyi okumadan satışına çıkabilen, bu hafta hangi ilişkiyle hangi yazıyı tartışmak daha verimli olacak diye tartışmayan, içindeki temel değerlendirmelere "kendi alanımda bunu nasıl özgülleştirebilirim" diye bakamayan, ilişkileriyle güncel gelişmelere ve süreçlere ilişkin yürüttüğü her tartışmayı "gazetede konu ile ilgili şu yazı da var" diye bağlamayan, gazetenin elinden düşürülmeyecek bir silah olduğunu unutan her yoldaş, kendini yeniden gözden geçirmelidir. Gazetemiz politik çalışmada oynaması gereken rolü oynayabilmeli, sadece ne kadar kişiye ulaştırdığımız değil nasıl ulaştırdığımız da döne döne irdelenmelidir.

Gazete işçi sınıfını ideolojik ve siyasal olarak aydınlatmanın ve ortak çizgi etrafında örgütlemenin olmazsa olmaz bir aracıdır. Tüm teknolojik ilerlemelere/kitle iletişim araçlarındaki gelişmelere rağmen gazete bu rolünü oynamayı sürdürecektir.

Bolşeviklerin deneyimlerini fazlasıyla önemseyen biz komünistler, sözkonusu olan gazete olduğunda, bir kez daha onların pratiğine bakmalı ve dersler çıkarmalıyız. Örneğin bolşevik gazete *Pravda* illegal bir partinin legal olanakları nasıl kullanabildiğinin en somut ve canlı örneği olurken, bolşevik partinin işçiler arasında yeniden yeniden güç kazanması, mücadelenin örgütlemesi ve partinin kitlelere önderlik edebilmesinde de temel bir araç olmuştur. Bolşeviklere o yıllarda Pravdacılar denmesi boşuna değildir. Ekim Devrimi'ni yapacak olan işçi sınıfı aynı zamanda *Pravda* tarafından yetiştirilmiş, kavgaya hazırlanmış ve çelikleştirilmiştir.

N. Akay

Planlı, hedefli bir faaliyetle...

(Baştarafı s.27'de)

aşılmasını kolaylaştırır, motivasyonu güçlü kılar. Bu aynı zamanda kararların kolektif denetimini de sağlayacağı için aksamalara ve sorunlara zamanında müdahale yapılabilir. Tersi durumda, güçler yapılan planlamalara edilgen bir biçimde katılmış olur, verilenle yetinir, aksama ya da sorun anlarında inisiyatif geliştiremez. Yapılacak çok iş varken, işler ortada kalır vb.

Krizin artan yıkıcı etkileriyle bağlantılı olarak bizleri hareketli ve yoğun süreçler bekliyor. Bu süreçlere devrimci çalışmamızı güçlendirecek şekilde müdahale etmek için her açıdan hazırlıklı olmalıyız. Sınıf çalışmamızda derinleşmek, kalıcı mevziler tutmak, güçlerin daha ileriden kazanılması, yeni ilişkilere ulaşmak vb. açılardan geride bıraktığımız dönemin deneyimlerinden sonuçlar çıkarmalıyız. Planlı ve disiplinli işleyen bir çalışma birimine sahip olmak, eğitim çalışmalarını süreklileştirebilmek vb. çabasında yoğunlaşmalı, bu çerçevede karşımıza çıkan sorunlara zamanında müdahale etmeliyiz. Bu bakışla önümüzdeki sürece yüklenerek parti çalışmamızı her açıdan güçlendirmeliyiz.

Yoğun süreçlerden güçlenerek çıkalım!

Planlı, hedefli bir faaliyetle sınıf çalışmasında derinleşelim!

Seçimler, bahar süreci gibi, çalışma alanlarımızda olağan sınırları aşan bir faaliyet dönemini geride bıraktık. Bu dönemlerde daha yoğun bir şekilde işçi ve emekçi kitlelere gidiyor, yaygın bir ajitasyon-propaganda çalışması yürütüyoruz. Etkin ve yaygın propaganda çalışması yürütmek gerekli ve önemli olmakla birlikte, esas olarak gözetilmesi gereken, hedef alanlarda derinleşmek ve mevzi kazanmaktır.

Ancak böylesi yoğun süreçlerde kimi zaman bu gözardı edilebiliyor. Ya da kimi aksaklıklar "yoğunluk" üzerinden açıklanabiliyor. Bu "yoğunluk" gerekçesi, bazen bizden kaynaklı hata ve zaafların görülmesine de engel olabiliyor. Oysa, bu süreçlerin "yoğun" hale gelmesinin bizden kaynaklı nedenleri de bulunmaktadır. Bu çerçevede, iyi bir planlamaya sahip olamamak, birimlere dayalı bir çalışma yürütememek, iç eğitimin gözardı edilmesi vb. etkenlerden bahsedilebilir.

Konuyla ilgili somut örnekler verilebilir.

Kitle çalışmamızda kullanacağımız ajitasyon ve propaganda araçları seçilmiş hedef bölge ve hedef kitleyi örgütleme ve harekete geçirme amacıyla kurgulanmalıdır. Bu amaca uygun araç, yol ve yöntemler birbirini tamamlar şekilde planlanmalıdır.

Kimi zaman planlama sorunundan dolayı kitle çalışmasında kullanılan araçların bütünselliği yeterince kurulamıyor. Araçları kendi içinde ele almanın getirdiği darlıkla ajitasyon ve propaganda araçlarının işlevsel kullanmanın önüne geçilebiliyor, bu açıdan bir tek yanlılık oluşabiliyor. Bu hem çalışmanın genel bir propaganda düzeyinde kalma riskini doğurmakta, hem de materyal dağıtımına sıkışan bir "yoğunluk" oluşturmaktadır. Bu durum, kullanılan araçların sıradanlaşması, çalışmanın rutinleşmesi, dinamizmini kaybetmesi, çalışmada tıkanıklık yaşanmasına yol açabilmektedir.

Bu nedenle, çalışma planlanırken her aracın nasıl bir işlevi yerine getireceği üzerinde önemle durulmalıdır. Böyle bir planlanma ile çalışmanın ihtiyacına göre araçlar tanımlanmış olacak, böylelikle hem araca işlevinden çok amaç yüklenilmemiş olacak, hem de çalışmada yaşanan tek yanlılığın önüne geçilecektir. Araçların somut ihtiyaca uygun, bütünlüklü ve yaratıcı bir şekilde kullanılması, hedef kitleye ulaşınada ve örgütlemede belirleyici olmaktadır.

Planlama ile ilgili eklenecek bir diğer nokta şudur: Çalışma, çevremizdeki tüm güçleri içine alacak şekilde planlanmalıdır. Çevremizdeki güçlerin ya da ilişkilerin durumuna uygun çalışma kolektifleri / birimleri oluşturma hedefi gözetilmelidir. Bu çalışma kolektifleri/birimlerinin işlevsel kullanımı çalışmaya katılan bileşenlerin gelişimini sağlayacağı gibi, birimlere dayalı çalışmanın yaygınlaşması sınıf çalışmamızda derinleşmenin önünü açacak, bizi kalıcı mevzilere ulaştıracaktır.

Önemli bir diğer sorun ise, bu yoğun dönemlerde eğitimin gözardı edilmesidir. Çalışmayı yürütecek güçlerin eğitiminin eksik kalması doğal olarak çalışmanın önünü tıkayan bir soruna dönüşmektedir. Planlı ve inisiyatifli bir çalışma, ancak bunu yürüten güçlerin eğitimiyle birlikte mümkündür. Çalışmanın planlamasıyla eğitim çalışmalarının bir bütün halinde kurgulanması, güçlerin gelişimi açısından oldukça önemlidir. Eğitim çalışmaları kolektif düşünme ve tartışma sayesinde güçlerin kavrayışını geliştireceği için inisiyatifi de geliştirir. Yaratıcı çözümlerin ortaya çıkmasını, bir takım alışkanlıkların ve rutin çalışmanın

(Devamı s.26'da)

Hatice Yürekli: Örnek bir kadın devrimci, onurlu bir devrimci yaşam

D. Rosarin

Dünya devrim tarihinde olduğu gibi yaşadığımız coğrafyada da nice kadın devrimci insanlığın kurtuluşu davası için mücadele vermiş, büyük bedeller ödemiştir. Özellikle kadın cinsinin ezilmişliğinin ağır bir biçimde yaşandığı bizim gibi ülkelerde kadın devrimcilerin örnek yaşamından öğrenmek önemlidir.

Partimizin kurucu üyesi Hatice Yürekli yoldaşın yaşamı da örnek alınması gereken onurlu bir yaşam olarak tüm öğreticiliğiyle önümüzde durmaktadır. Düzenin köleleştirici tüm zincirlerini koparıp kendini devrim davasına adamış bir kadın devrimci olarak Hatice yoldaşın yaşamından, kadın-erkek tüm devrimcilerin öğreneceği çok şey bulunmaktadır.

Hatice yoldaş, F tipi saldırısına karşı başlayan Ölüm Orucu direnişinin 182. gününde, 22 Nisan 2001'de devrimci yaşamını noktalarken, parti tarihimiz açısından önemli bir yere yerleşmiştir. Bu ülkenin devrimci mücadele tarihinde zindanlar her zaman için ayrı bir yerde olmuş, büyük direnişlerin mekânı haline gelmiştir. Böylesi destansı bir direnişte ölümsüzleşen Hatice yoldaşa, zindan direnişçiliğinin gereklerini yerine getirirken, siyasi poliste tereddütsüz direnirken, mahkemelerde siyasi savunma yaparken yolunu gösteren ise, *"esasta komünist ideallere olan bağlılığı, işçi sınıfının tarihsel devrimci rolüne ve onun gerçek öncüsü olan komünist partisine güveni ve inancı"* olmuştur.

Arkasında devrimci mücadelenin tüm sınanma süreçlerinden başarıyla geçmiş örnek bir yaşam bırakan Hatice yoldaşın bilincindeki bu açıklık ve berraklık, ondaki irade ve gücün kaynağıdır kuşkusuz. Bu irade ve güç sınıf düşmanıyla her karşılaşmasında ona bir zafer kazandırmıştır. *"Bu bir irade savaşıydı ve onların yenilmekten başka alternatifleri yoktu"* diyen Hatice yoldaş, işkencecileri ininde yendiği deneyimlerinden birini şöyle anlatmaktadır:

"Orada bulunduğum süre zarfında üstünlük hep bendeydi. İşkenceyi belli bir yerde durdurmalarında benim başından itibaren takındığım kararlı tutumun belirleyici bir rolü oldu. En ufak bir taviz göremeyen düşman, çaresizlikle seansını bitirmek zorunda kaldı."

Bir başka deneyiminde ise, *"Onlar bu kokuşmuş düzenin birer zavallı bekçi köpekleriydiler. Ben ise onların karşısında bir işçi sınıfı devrimcisi, bir komünist olmanın onurunu taşıyan bir sıra neferiydim. Tutuklanıp cezaevine gönderilirken, bulunduğum saflara ve taşıdığım onura layık olmayı başarmanın mutluluğunu yaşıyordum. Zindan benim için yeni bir mücadele alanı olacaktı, bunu düşünüyor, kendimi buna hazırlıyordum."* diyordu.

O, *"insanın insan tarafından sömürülmesine, üreterek yaşayan ezici çoğunluğun yaşamının bir avuç asalak burjuva tarafından yıkıma uğratılmasına, sistemin çürümüşlüğünün toplumu bir çöküşe götürmesine karşı olduğu ve barbarlık içinde çöküşün bir devrimle son bulması ve insanlığın eşit ve özgür bir toplumsal sistemde yaşaması gerektiğine"* inandığı için devrimciydi.

Bundan dolayıdır ki, düzenin hücre saldırısına karşı başlatılan Ölüm Orucu direnişinde tereddütsüz gönüllü oldu. Çünkü bu saldırının ne anlama geldiğini biliyor ve Ulucanlar Davasındaki savunmasında düzenin temsilcilerinin yüzüne haykırıyordu:

"Bizler de hiçbir koşulda hücrelere girmeyi kabul etmeyeceğimizi, bunun devrimci siyasal kimliğimize dönük kapsamlı bir teslim alma projesi olduğunu söylüyor, ölmeyi tercih ederek, diri diri o tabutluklara girmeyeceğimizi ilan etmiş bulunuyoruz."

(Devamı s.7'de)